

130
Quaderns
d'Illaerua

L'atur té solució
El repartiment del treball remunerat

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Joxe Iriarte, 'Bikila'
"Si Mas no compleix, Urkullu respirarà"

MIRALLS PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N297

5 de desembre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Cornellà ven el cine Pisa a una empresa dirigida per un exregidor

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

ROBERT BONET

Protesta contra el tancament de l'últim cinema de barri de Cornellà de Llobregat

Iberpotash vol tancar la mina de Sallent sense retirar el runam

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Les ONG no podran tramitar targetes sanitàries a partir de l'abril

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Antifrau investiga la gestió de Regesa

EXPRESSIONS · PÀGINES 18 i 19

ROBERT BONET

Noves proves i testimonis del cas Ester Quintana arraconen Felip Puig

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

, estirant del fil

INSTITUCIONS · LES PROMOTORES DEL CONSELL COMARCAL DEL BARCELONÈS SOTA SOSPITA PER PRESUMPTES IRREGULARITATS DE GESTIÓ

L'Oficina Antifrau i la Sindicatura de Comptes investiguen Regesa

David Bou i Blai Manté
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

L'Oficina Antifrau ha obert una investigació sobre l'activitat de Regesa i la seva filial d'aparcaments arran d'una denúncia interposada el mes de maig per una persona que nosaltres anomenarem Amèlia, ja que, per motius de seguretat, prefereix conservar l'anonimat. La investigació situa la Societat Urbanística Metropolitana de Rehabilitació i Gestió (coneguda com a Regesa) i la seva filial Regesa Aparcaments i Serveis al punt de mira. El grup Regesa, format per aquestes dues societats anònimes, té com a únic accionista el Consell Comarcal del Barcelonès, que també participa en un 50% de la societat mercantil Marina Badalona SA, propietària d'uns terrenys investigats al sumari del cas Pretòria. El Consell Comarcal aplega els cinc municipis de la comarca i està dirigit pel PSC des que es va crear, l'any 1988.

Presumptes irregularitats

El testimoni remès a l'Oficina Antifrau situa el funcionament sospitos del grup Regesa d'ençà de l'arribada de Ferran Julián com a conseller delegat. L'historic militant del PSC barceloní ha estat regidor del districte de Sant Andreu i de l'Àrea de Seguretat de l'Ajuntament de Barcelona, durant els mandats de Joan Clos i Jordi Hereu respectivament.

La denúncia presentada a Antifrau aboca sospites sobre la gestió dels projectes d'obra

La denúncia explica que, des de l'any 2003, s'haurien produït nombroses irregularitats. El testimoni destaca que l'empresa pública ex-

El grup Regesa té com a únic accionista el Consell Comarcal del Barcelonès

ternalitzava alguns serveis a empreses de persones conegudes pels gerents sense cap concurs públic, tot i que hi havia persones de la plantilla destinades a complir aquelles mateixes funcions. Segons el relat d'Amèlia, aquest seria el cas del servei jurídic, que, tot i comptar amb tres treballadores a sou, sovint era externalitzat a un bufet d'advocats. La denúncia també aboca sospites sobre la gestió dels projectes d'obra, mitjançant els quals s'haurien pagat "quantitats desorbitades per un gran nombre d'informes" a despatxos d'arquitectes externs a la societat, tot i que aquesta comptava amb una quinzena d'arquitectes en plantilla. Entre la documentació aportada a la denúncia, hi figura una relació de professionals i empreses que, suposadament, haurien estat

contractades a dit per Regesa per desenvolupar tasques com l'administració de pisos, la seguretat o el servei de venda i post-venda.

Col·locacions a dit

L'informe presentat a l'Oficina Antifrau s'atura amb deteniment en l'apartat referent als tractes de favor i la col·locació de persones en càrrecs d'importància segons criteris partidistes i personals. La denúncia afirma que "no s'obrien processos selectius degudament reglamentats" i que existien i es creaven "nombrosos càrrecs i categories que no existien en els convenis". El text assenyalava com a presumptes beneficiaris d'aquestes pràctiques l'exgerent del districte de Nou Barris, Joan Jubert, o l'exgerent de Gràcia i Ciutat Vella, Miquel Sanllehy, que van entrar al

grup Regesa amb l'arribada del nou conseller delegat, Ferran Julián. Amèlia també relata alguns casos particulars, com la presumpta concessió de pisos pertanyents a promocions de Regesa a canvi de contrapartides, o els regals rebuts pels alts directius del grup en períodes nadalencs.

Incompatibilitat de càrrecs

La denúncia també recull que algunes de les persones en nòmina de Regesa cobraven els sous respectius procedents de diner públic mentre mantenien les seves responsabilitats en nombroses societats privades del sector immobiliari.

Un dels casos on la denunciada aporta més dades és el de Miquel Arnalot Bagués, treballador de Regesa responsable de les expro-

piacions. Segons la documentació aportada per Amèlia, Arnalot compaginava la seva feina per la promotora pública i, alhora, mantenia almenys dos càrrecs a les empre-

“Existien i es creaven nombrosos càrrecs que no existien en els convenis”

ses del sector immobiliari Proser21 -de la qual és l'únic soci- i Blausar SL, on ostenta el càrrec d'administrador des de l'any 1996. La sortida d'Arnalot de Regesa va

> L'ombra de les irregularitats i la corrupció torna a planar sobre les institucions públiques del país. Després de l'esclet de l'operació Mercuri, aquest setmanari ha pogut accedir a una denúncia presentada a l'Oficina Antifrau contra les promotores immobiliàries dependents del Consell Comarcal del Barcelonès. La gestió de l'administració pública per part del PSC es posa en entredit, una vegada més.

, estirant del fil

coincidir en el temps amb les crítiques que va rebre per part de l'Associació de Veïns i Veïnes del Carmel. Aquest col·lectiu va canalitzar les protestes d'una part del veïnat del barri que, arran de l'esvoranc produït per les obres del metro, denunciaven que havien rebut pressions per contractar informes de seguretat a preus desorbitats.

Segons afirma Amèlia al seu relat, una de les pràctiques irregulars més greus que s'haurien produït a Regesa seria el "cobrament i desviament de comissions", de les quals hauria estat beneficiària -sempre segons la versió de la denunciante- la Federació Local del PSC de Barcelona. La denunciante recolza aquesta hipòtesi en totes les presumptes irregularitats i tractes de favor denunciats i en diverses confessions -de les quals hauria estat testimoni- per part de militants del PSC i de treballadores de Regesa.

El Grup Regesa hauria adjudicat el 94% dels contractes de forma directa

La Sindicatura també investiga

El novembre de 2011, el Parlament de Catalunya va aprovar, per unanimitat i a petició del Partit Popular (PP), una proposta de resolució d'encàrrec a la Sindicatura de Comptes per a l'elaboració d'un informe de fiscalització relatiu a la gestió comptable, les despeses, els contractes i els convenis de les societats i organismes del Grup Consell Comarcal del Barcelonès des de l'exercici 2005 fins a l'actualitat. El PP fa anys que denuncia un excés en la contractació directa de serveis per part del Grup Regesa (un 94% dels contractes haurien estat adjudicats de forma directa) i "l'abús de la contractació directa i arbitrària de personal", amb l'existència de contractes amb clàusules especials de rescissió. A hores d'ara, la Sindicatura de Comptes, que abans de l'estiu va estar treballant en l'audició dels comptes i les factures de les empreses del Consell Comarcal del Barcelonès, està preparant el seu informe final.

LA RECEPTE TRIADA PER EIXUGAR EL DEUTE DE REGESA ES BASA EN LA VENDA DE PART DEL SEU PATRIMONI

El Consell Comarcal del Barcelonès vol vendre pàrquings construïts en sòl públic

El pàrquing de la plaça Wagner és un dels aparcaments de Regesa construïts en sòl públic cedit per l'Ajuntament de Barcelona

Blai Manté i David Bou
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El Consell Comarcal del Barcelonès busca líquid. La venda d'un solar del front marítim de Badalona -pel qual va aconseguir sis milions de plusvàlua- no ha estat suficient per tapar el forat econòmic generat per les seves promotores, Regesa i Regesa Aparcaments.

El gerent del consell, Jaume Vendrell, ha reconegut que -esgotades les opcions del crèdit bancari-, ara, l'aposta és vendre's patrimoni. En concret, cinc pàrquings, quatre d'ells construïts en sòl públic. L'operació inclou un cinquè pàrquing construït fora de la comarca del Barcelonès, ubicat al municipi de Gavà. Els aparcaments de la ciutat de Barcelona estan situats a les places Wagner i Maragall, al carrer Ferran Reyes i al passeig Fabra i Puig. Per a la seva construcció, l'Ajuntament de Barcelona va cedir a Regesa Aparcaments el sòl per un període de

50 anys. La primera opció per vendre'ls va ser Parkia, una empresa propietat del fons d'inversió suec EQT Infraestructure. No hi va haver acord i, ara, es negocia amb un grup d'inversors conegut amb el nom d'*els murcians*.

El misteri del deute

Regesa va néixer el 1984 per agrupar les diferents promotores dels barris barcelonins (ProNova, ProNoubarris, etc.), impulsada -entre d'altres- per l'aleshores regidor del PSC Antoni Santiburcio. La idea era optimitzar recursos i donar servei a les institucions en la construcció d'habitatges i equipaments. Durant la darrera dècada, ha estat un generador de pèrdues potent, tot i que cobra una plusvàlua del 25% als ajuntaments per cada obra executada. Si Regesa hagués estat una societat privada, ja fa anys que hauria entrat en fallida. Poques persones saben la xifra exacta del seu deute. Durant anys, l'oposició va demanar que es presentés el balanç consolidat

-que és aquell que no té el maquillatge de les factures creuades entre empreses del mateix grup- al ple del consell comarcal. El 2011, el va aconseguir: quasi 27 milions de pèrdues durant els últims dos anys. El balanç també va descobrir un error que va costar 500 mil euros, arran d'una multa d'Hisenda per unes factures oblidades en un calaix.

El representant d'ERC al consell, Jordi Portabella, creu que el deute rondaria els "cinc milions". Per la seva part, el gerent del consell comarcal, Jaume Vendrell, minimitza la situació: "Si restem els beneficis de Regesa Aparcaments, Regesa només va perdre 1.360.702 euros a l'exercici 2011".

Jaume Vendrell també defensa la venda d'aparcaments: "La tasca social de retirar cotxes del carrer ja s'ha complert". Tot i això, es dona la circumstància que la majoria dels aparcaments que es volen vendre són l'única activitat rendible del grup.

El procediment és el següent: l'Ajuntament concedeix el sòl a Regesa, aquesta encarrega l'obra a una constructora per concurs, la paga i l'explota. En el cas dels últims aparcaments construïts, el de Gavà i el del sector del 22@ -del qual no s'ha venut ni una sola plaça-, l'empresa guanyadora va ser l'última de presentar el projecte, Vopi4. Tot i que molta gent no ho sap, Regesa Aparcaments s'endú diner públic per cada plaça venuda. Fa uns mesos, es va saber que l'Ajuntament de Barcelona va pagar cen mil euros per la venda de 129 places al barri de la Trinitat i 54 al Turó de la Peira. Els dirigents polítics sempre han buscat maneres d'injectar diner al consell comarcal. Una de les fórmules més lucratives és el manteniment de les rondes. L'any passat, la Generalitat el va traspassar a l'Àrea Metropolitana, però aquesta el va retornar al consell. I aquest el va atorgar a Regesa, que el va externalitzar. El manteniment permetrà que el Consell ingressi més de disset milions d'euros durant els exercicis 2012 i 2013.

La majoria dels aparcaments que es volen vendre són l'única activitat rendible del grup

Entre d'altres atribucions, el consell comarcal també gestiona les beques de menjador de l'alumnat del barcelonès, que han patit restriccions durant aquest període de retallades als serveis públics. Tanmateix, aquesta institució supramunicipal presidida per l'alcalde pel PSC de Sant Adrià de Besòs, Jesús Maria Canga, per pagar els sous i les dietes de la seva plantilla, necessita una partida pressupostària de 240.000 euros anuals, la major part dels quals van destinats a les remuneracions astronòmiques dels seus càrrecs executius.

, impressions

Josep Maria Royo Aspa · Investigador de l'Escola de Cultura de Pau de la UAB
opinio@setmanaridirecta.info

Espanya, Catalunya i el desastre humanitari a la RDC

Un dels conflictes més oblidats pels mitjans de comunicació, tot i que Espanya i Catalunya cada cop hi tenen més a dir, és el que afecta la regió dels Grans Llacs, al continent africà. Els darrers dies ha tornat a ser notícia perquè s'ha intensificat l'ofensiva del grup rebel M23 a la província de Kivu Nord, a l'est de la República Democràtica del Congo (RDC), i en especial sobre la seva capital, Goma, que ha caigut en mans de la rebel·lió. Aquesta ciutat acull aproximadament un milió de persones, entre habitants i població desplaçada com a conseqüència de la violència.

La població de la República Democràtica del Congo està fugint a la desesperada

L'ofensiva d'aquest grup armat, amb el suport de Ruanda segons han reconegut diversos informes de Nacions Unides i Human Rights Watch, està provocant la fugida de les Forces Armades Congoleeses (FARDC). Les tropes internacionals de la MONUSCO, encarregades de protegir la població civil, de les quals unes 1.400 es troben a la ciutat i unes 6.700 a tota la província, han renunciat a fer front al grup armat, deixant la població civil a la seva sort, que està fugint a la desesperada per la frontera amb Ruanda. Goma acull centenars

d'organitzacions no governamentals i organitzacions internacionals que han evacuat pràcticament tot el seu personal cap a Ruanda per a evitar un desastre. La comunitat internacional i en especial, en primer lloc, la UE i els EUA, els grans aliats de Ruanda fins al moment, que han contribuït a promoure el desenvolupament d'aquest país via la cooperació bilateral i multilateral, i en segon lloc, la Xina, mitjançant la compra dels recursos naturals explotats il·legalment a la RDC i extrets a través de Ruanda, tenen la respon-

sabilitat d'aturar aquest desastre, pressionant Ruanda i establint sancions contra aquest país i contra l'M23 per a aturar aquesta situació. La comunitat internacional ha mirat durant massa temps cap a una altra banda davant els abusos que Ruanda comet sobre la seva població civil, davant el paper desestabilitzador que aquest país juga en la política interna congoleesa i davant l'espoliació dels recursos naturals que s'exploren i s'exporten via Ruanda.

Espanya també té una important responsabilitat en aquesta

qüestió: recentment, un estudi del Centre Delàs finançat per l'ICIP revelava que l'Estat espanyol ha estat el principal país de la UE que ha venut armament a Ruanda durant el període 2002-2010, en concret més de 15 milions d'euros l'any 2009, tot i conèixer el paper que juga en el context dels Grans Llacs i la capacitat desestabilitzadora d'aquest país respecte el seu veí congolès.

Catalunya i Barcelona, com a seu del Congrés Mundial dels Mòbils, també tenen una important responsabilitat, ja que ni aquest

Congrés ni les institucions que formen part de la Fundació Barcelona Mobile World Capital (Generalitat, Ajuntament de Barcelona, Fira de Barcelona, Cambra de Comerç i Turisme de Barcelona i Ministeri de Indústria) han demanat a les empreses vinculades a aquest negoci que facin el possible per aturar l'exploatació i el comerç il·legal dels recursos naturals congoleesos en no revelar la cadena de subministrament de les empreses que els proporcionen un mineral, el coltan, imprescindible per a la fabricació de tots els aparells d'alta tecnologia d'ús diari.

A més, en una època de greu crisi com la que estem patint, és difícil de justificar que el Govern espanyol, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona aportin 90 milions d'euros, durant el període 2013-2018, a la Fundació per a convertir Barcelona en el referent internacional de la telefonia mòbil, quan aquest sector és el que millor està esquivant la crisi amb milers de milions d'euros de beneficis any rere any.

Podem estar, ara mateix, a les portes que es repeteixi la situació de 1994, quan les Nacions Unides abandonaven a la seva sort la població ruandesa i deixaven el camí obert a que es produís un genocidi que va causar la mort de gairebé un milió de persones, i que va contribuir a originar la guerra en la que ens trobem ara. Hem de trencar el cercle viciós. És a les nostres mans aturar-ho.

Antonio Chacón Jiménez · Membre de la Federació de Pensionistes i Jubilats de CCOO
opinio@setmanaridirecta.info

La crisi continua

Vivim, la classe obrera i els pensionistes, la pitjor crisi econòmica i social de la nostra història recent, com a conseqüència de les polítiques de retallades socials i laborals imposades per uns governs conservadors. Cada cop són més els treballadors que no arriben a finals de mes i cada dia empitjoren més les condicions als llocs de treball:

reducció dels salaris, increment de la jornada, pèrdua de drets...

Prop de 70.000 famílies han perdut casa seva per no poder pagar la hipoteca. El capitalisme et treu el lloc de treball i després l'habitatge. És lamentable que, a la Catalunya pròspera i acollidora, hi hagi 840.000 persones i prop del 50 % dels joves a l'atur. L'índex de pobresa és sis punts més alt que la

mitjana de la UE. Tots aquests problemes econòmics i socials són conseqüència de les polítiques dels governs del PSOE i del PP, que han abraçat les polítiques econòmiques neoliberals que ens han dut a un model social i laboral injust, augmentant la desigualtat amb una ocupació cada cop més precària, salaris i pensions més baixos, un estat de benestar dels

més minsos d'Europa, i un model social injust, amb amnisties fiscals per als més poderosos. Les reformes laborals dels governs socialistes van obrir les portes a la reforma realitzada pel govern del PP, que només beneficia els rics, perquè han creat 5.778.110 persones que busquen feina i no n'aconsegueixen, de les quals, 1.770.000 formen part de famílies amb tots

els seus membres a l'atur. I 2.225.000 de nens que viuen sota el llindar de la pobresa.

Governos incapaces d'ocupar els seus joves són governs fracassats i sense futur. La majoria dels joves que emigren estan prou preparats i tenen una gran formació professional, adquirida a les nostres universitats i marxem forçats per necessitat, no per gust.

Encarna Canet · Membre d'Iniciativa Animalista
opinio@setmanaridirecta.info

Els animals no són joguines

S'acosten les festes del solstici d'hivern i, com cada any, hi haurà persones que regalaran animals domèstics o animals exòtics com si d'un objecte es tractés. Una vegada comencen la convivència amb estos éssers vius moltes famílies comencen a voler-se desfer d'ells: es fan grans i ja no son tan manejables, miolen, borden, fan sorolls, poden trencar mobles o coses, poden embrutar, cal passejar-los... És a dir, tenen vida i, per tant, necessitats a les quals cal donar resposta. I moltes persones no estan capacitades o no volen atendre les necessitats vitals d'aquestos amics i acaben abandonant-los, tirant-los o maltractant-los.

Moltes persones no volen atendre les necessitats vitals d'aquestos amics i acaben abandonant-los

Totes tenim veïns i veïnes que tenen gossos o gats tancats en un balcó, pardals en gàbies minúscules, gossos en cases de camp lligats

amb cadenats i completament sols, cavalls sense aigua a la intempèrie...

Per evitar el maltractament i l'abandonament d'animals socials amb capacitat de patir, el millor es no regalar animals sense saber si anem a ser capaços de cuidar-los, o si tindrem temps d'estar amb ells i gaudir de la seua companyia o si sabrem aguantar les suposades "molèsties" que ens poden produir. Si no ho teniu clar, millor regaleu objectes immaterials.

I si veritablement, després d'un procés de reflexió, desitgeu tindre un amic amb vosaltres que vos aportarà tot tipus d'alegria, companyia i satisfacció, no el compreu, adopteu-lo.

Fem una crida per a no seguir engreixant el negoci del tràfic d'animals i d'espècies exòtiques, ni col·laborem amb l'explotació a les quals els tenen sotmesos les grans empreses que es dediquen a guanyar diners amb la reproducció forçosa, cria en captivitat i venda de cadells. Estes empreses sols

busquen el màxim benefici econòmic amb els menors costos i això suposa convertir les seues vides en mercaderia.

I si no podeu adoptar perquè les vostres condicions de vida no ho permeten però voleu col·laborar en l'eliminació del maltractament als animals sempre podeu ajudar econòmicament a aquelles organitzacions que treballen pels animals. Serà un gran regal que es pot fer en qualsevol moment, no sols per Nadal.

. EN CALENT

El passeig de la vergonya

Fabiola Llanos és fotoperiodista i activista feminista

Feminicidi, maltractament físic i psicològic per la parella, violència sexual en conflictes armats i crisis humanitàries, violència obstètrica, violència política, pràctiques tradicionals nocives i lleis discriminatòries, execucions i crims d'honor són el marc per contar la situació global de les dones: la violència masclista, és la principal causa de mort entre les dones d'entre 15 i 44 anys arreu del món, per sobre de la suma de morts provocades pel càncer, la malària, els accidents de trànsit i les guerres. Es així com fins a un 70 % de les dones i nenes de tot el món pateixen violència física i/o sexual, el que significa que tres de cada quatre dones al món han patit o patiran agressions físiques o sexuals al llarg de la seua vida a mans d'un home conegut o desconegut. A

Sud-àfrica -com a exemple-, una dona és assassinada cada sis hores per la seva parella. A Guatemala, cada dia són assassinades dues dones com a mitjana. Als EUA, un terç de les dones assassinades cada any ho són a mans de les seves parelles. A Hondures, l'any 2009 es van registrar 405 feminicidis, 267 més que l'any 2004.

Les violacions són un instrument de guerra freqüent en els conflictes armats. Tant a les guerres com a les crisis humanitàries, no tan sols augmenta la vulnerabilitat i l'exposició a les situacions de violència, també la impunitat dels agressors. A més, en aquests contextos hi ha manca d'atenció sanitària i psicològica per a tractar les seqüeles d'aquestes violacions. Algunes dades: a la República Democràtica del Congo s'han documentat des de 1996 almenys 200.000 casos de violència sexual, la majoria contra dones i nenes. Actualment, a la província de Kivu Meridional d'aquest país, els centres de salut reporten diàriament un promig de 40 dones víctimes de violacions.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, baixos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Fins als collons del PP

Joanjo Aguar Matoses, Sueca

Ja n'estic fart dels feixistes espanyols. Majoritàriament del PP, però, comptel, també d'altres àmbits i partits estatals. N'estic fart de la seua prepotència, de l'agressivitat, de les mentides, la manipulació, de les conspiracions i paranoies anticatalanes i, sobretot, de la hipocresia que exhibeixen sense ambages, corrompen la veritat, servint-se de diaris immorals com *El Mundo* o *La Razón*, aliant-se amb ràdios tendencioses com la COPE, Intereconomía o ES.Radio, tant parcials que entre les tres no en fan una de sola, i entrebancant l'accés a la lliure informació des de mitjans públics com Televisió Espanyola o Canal 9.

Atesa la doble o triple moral que hi presenten, els feixistes del PP i d'altres flancs serien capaços de casar-se amb el Dimoni, el Papa i el Petit Buda alhora, si ho requerís la situació. O d'ajuntar-se amb una cort sencera d'àngels trompeters i diables dansant al so, si això li escaigués a la seua panxa, la seua butxaca... o el seu paradís fiscal.

No tenen remei. El pitjor de tot és que pensen de veritat que el seu camí és el bo i hauríem de seguir-lo tothom, com a exemple digne de pulcritud i bondat, quan més misèria i putrefacció no en podrien acumular, ni fent-ho a posta. ¡Tindrà collons la cosa!

La utopia antisocial del mercat lliure

Josep M. Loste, Portbou

Actualment, amb la constatació que patim una brutal crisi estructural, es parla molt de separar els fons tòxics (financiers) dels que no ho són, per evitar contaminar tot el sistema. De fet, el que alguns "privilegiats" voldrien és que els poders públics (és a dir, tota la ciutadania) es fessin càrrec d'aquest "fons verinosos" i que els plutòcrates poguessin anar fent la seva, incentivant els paradisos fiscals, i promovent, com en els anys vuitanta del segle passat, la utopia antisocial del mercat lliure (la llei de la selva) al 100%, sense cap tipus de regulacions.

La realitat és molt diferent i, sobretot, la magnitud de la tragèdia (social) és descarnada. Les conseqüències de la crisi financera han infectat l'economia productiva: l'economia real, amb la qual cosa l'atur, i altres tares i/o conseqüències socials són demolidores.

. EDITORIAL

Aixecar la catifa

La corrupció política torna a ser notícia aquests dies a casa nostra. Centenars de pàgines i minuts a la premsa dedicades a explicar les presumpcions irregularitats que s'haurien comès durant una bona pila d'anys des dels despatxos d'algunes de les institucions públiques del país. Tot i que a moltes les hagi agafat desprevingudes, feia molt de temps que diverses entitats i col·lectius locals denunciaven el que estava passant a Sabadell. Aleshores, aquestes valentes eren obviades o titllades de mentideres. Ara, les mateixes que desprestigiaven la seva tasca de denuncia pública, passaran pels jutjats o, en el millor dels casos, miraran cap a una altra banda mentre busquen titulars entre la documentació judicial per vendre diaris i penjar-se la medalla. La corrupció no és quelcom que apareixi i desapareixi en funció

d'una operació policial o un sumari judicial, sinó un mal arrelat profundament en aquesta partitocràcia disfressada de democràcia en la que ens ha tocat viure. Conceptes com desafecció política i descrèdit en les institucions han crescut al caliu d'aquesta xacra que ja fa masses anys que dura. Necessitem desordir aquesta trama i abocar llum i taquígrafs sobre unes institucions que no romanen al costat del poble, sinó al servei dels gestors i beneficiaris de la cleptocràcia. El nostre mitjà va néixer amb la profunda convicció d'explicar tot allò que els poders polítics i econòmics silencien dia a dia. Ens esforçarem per seguir contribuint perquè totes les culpables d'aquesta estafa que anomenen crisi, retin comptes davant la societat a la que han enganyat. És responsabilitat de totes fer-les marxar perquè no tornin mai més.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, ens volem solidaritzar amb l'Ester Quintana i amb totes les persones que, com ella, han patit gravíssimes lesions oculars per culpa de les pilotes de goma disparades pels antidisturbis dels Mossos d'Esquadra. Si la DIRECTA tingués cara i ulls, també ens posaríem un pegat a l'ull, ens faríem una fotografia i l'enviaríem a la campanya *Ojo con tu ojo*. Però, com que no en tenim, ens hem dedicat a difondre la seva denúncia per tots els mitjans que hem pogut. Ànims Ester, estem amb tu!

Contrastant amb això, els ritmes de tancament d'aquesta setmana i la passada s'han vist trencats per les notícies d'última hora referides a les extenses xarxes de corrupció, sobretot la de *l'estil Bustos* a Sabadell. Nosaltres hem brindat amb les nostres corresponals per la caiguda d'aquest clan mafiós.

Finalment, dir que continuem treballant en les millores de la DIRECTA i que, d'aquí poc, arribarem al número 300, al voltant del qual farem una campanya de difusió que podreu veure ben aviat. Fins la setmana que ve. Salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Tornat de l'exili voluntari

David Bou
directa@setmanaridirecta.info

El panorama social i polític ha canviat molt en poc temps. Els darrers mesos, s'han precipitat una sèrie d'esdeveniments que han fet trontollar les bases de la societat catalana i l'han situada en un punt on s'hauran de prendre decisions importants. Escollir el camí que, com a individus i col·lectivitats,

haurem de transitar en aquest període històric que ens ha tocat viure esdevé clau per posicionar-se i actuar amb determinació d'ara endavant. En aquests temps de frau i estafa, les classes populars necessitem teixir aliances per enfortir les nostres lluites i alçar la nostra veu. No podem permetre'ns, una altra vegada, quedar relegats ni relegades de la presa de decisions que determinaran el nostre futur. Neces-

sitem generositat i valentia, però també precaució i memòria. Les unions fèrtils es basen en relacions de confiança i aquestes només s'aconsegueixen amb temps i compromís, cicatritzant ferides passades. Que no ens traïxi la premsa ni ens ofegui les dinàmiques del poder. Mirem al nostre voltant i reconeguem-nos. Ja fa massa temps que portem un món nou als nostres cors. Ha arribat l'hora de fer-lo realitat.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PACO GARABATO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – audiovisuals@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info

subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Bou i Marc Font Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Il·lucra | quaternsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borras Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarría i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ I SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponalsies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Iberpotash vol marxar de Sallent sense
desmantellar l'abocador salí | PÀG. 8

600.000 persones es podrien quedar sense
cobertura sanitària a partir de l'abril | PÀG. 10

Vint anys exigint justícia per Pedro Álvarez
i lluitant contra la impunitat | PÀG. 12

NEGOCIS · INVESTINDUSTRIAL CONTROLA EL 100% DEL PARC TEMÀTIC I VEN ARMAMENT ALS EXÈRCITS ESPANYOL I FRANCÈS

Els nous propietaris de Port Aventura s'enriqueixen amb el negoci de la guerra

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

El parc temàtic de Port Aventura ja no està en mans de La Caixa. El 5 de novembre, es va anunciar que Criteria Caixa Holding, la societat que agrupa les participacions no financeres del grup, havia arribat a un acord amb Investindustrial per desfer-se del 50% que encara conservava del complex d'oci. L'operació es va tancar per 105 milions d'euros i suposa la culminació del procés que es va iniciar el desembre de 2009, quan Investindustrial va pagar 95 milions per obtenir el control de la meitat del parc de Vila-seca i Salou.

Fa un mes, la premsa econòmica es va fer un ressò molt ampli d'aquesta informació i va explicar que Investindustrial és un fons de capital risc de la família Bonomi, originària de Milà, que controla diverses empreses mitjanes al sud d'Europa, entre les quals trobem la catalana Logic Control, la companyia d'ambulàncies Transport Sanitari de Catalunya (TSC) o la productora de software Panda. En cap cas no es va mencionar que Investindustrial s'enriqueix amb el negoci de la guerra a través de la firma d'helicòpters Inaer i que el conseller delegat del grup, Carlo Umberto Bonomi, està establert a Barcelona i és un dels empresaris que va pressionar a favor de la candidat-

Carlo Umberto Bonomi, el primer començant per la dreta, observa com Artur Mas posa la primera pedra de la nova muntanya russa de Port Aventura el novembre de 2011

ra de la capital catalana per acollir el complex del joc Eurovegas.

Inaer, que té les oficines centrals a Mutxamel (l'Alacantí), està especialitzada en serveis d'emergència amb helicòpter i manteniment d'aeronaus i, entre la seva clientela, trobem el Ministeri de Defensa espanyol, la Gendarmeria francesa, la Protecció Civil italiana o la Direcció General d'Armament del govern francès. Només en

el cas espanyol, des de 2008, s'ha endut dos contractes de Defensa que sumen més de vint milions d'euros. El Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) del 30 d'octubre de fa quatre anys anunciava la compra de dos helicòpters Puma Sa 330 -dedicats al transport d'efectius militars- a Inaer per set milions d'euros. A l'edició del 27 de desembre de 2011 del BOE, s'especificava l'adjudicació d'un contracte per a

l'extensió de la vida dels helicòpters Agusta Bell 212 de l'armada espanyola. La beneficiària era una unió temporal d'empreses (UTE) formada per Sener i, de nou, Inaer i la concessió ascendia a 21 milions. Segons un portal de l'armada espanyola, els Agusta Bell 212 són uns aparells emprats pel tercer esquadró d'aeronaus de l'exèrcit i incorporen metralladora i llançacoets. Entre d'altres tasques, l'esquadró es dedica al "transport tàctic de tropes" i al suport "mitjançant el foc" a diverses missions.

Des de 2008, Inaer s'ha endut dos contractes de Defensa que sumen més de vint milions d'euros

ERO al transport sanitari

TSC, la principal empresa del sector de les ambulàncies del país, està en mans dels Bonomi des de l'any passat, quan Agrupació Mútua se'n va desfer i va quedar en mans d'Investindustrial. L'atterratge del grup italià a la companyia va ser sonor. Aprofitant la reducció pressupostària del Departament de Salut, la companyia va anunciar un expedient de regulació d'ocupació (ERO) per acomiadar més de

200 treballadores. Després de negociar amb els sindicats, finalment, el procés va culminar el gener i va deixar una seixantena de persones sense feina. Amb contractes amb el Servei Català de la Salut i el Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM), TSC -que té una plantilla formada per 1.500 persones- va obtenir beneficis milionaris el 2010 i els Bonomi no van dubtar a recórrer als acomiadaments massius, precisament, per mantenir els guanys.

Support a Eurovegas

Habitual a les trobades de l'elit econòmica barcelonina, Carlo Umberto Bonomi ha participat en actes del conservador Círculo Equestre i va ser un dels 40 assistents al sopar exclusiu preparat per Ferran Adrià, Nando Jubany i Carles Gaig que es va celebrar el mes de juny per donar suport a la candidatura de Barcelona per acollir el projecte Eurovegas, que finalment anirà a Madrid. Miquel Roca, Josep Olliu (Banc Sabadell), Joan Maria Nin (La Caixa), Sandro Rosell (Barça) o Salvador Alemany (Abertis) eren altres dels participants a la trobada. Després d'aconseguir el control total de Port Aventura, sembla que els Bonomi volen treure suc de Barcelona World, el nou projecte especulatiu plantejat al voltant del parc. I és que, com a bon fons de capital risc, l'objectiu d'Investindustrial no és altre que fer diners a qualsevol preu.

, així està el pati

MEDI AMBIENT • UN INFORME ASSEGURA QUE L'EXPANSIÓ DE L'EMPRESA MINERA DETERIORARÀ DE MANERA IRREVERSIBLE L'ENTORN

Iberpotash tancarà la planta de Sallent sense desmantellar el runam salí

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Iberpotash, filial espanyola de la multinacional israeliana ICL, abandona les mines de Sallent i pretén expandir el seu negoci a Síria, per explotar les reserves de sal i potassa existents. Sota el nom de projecte Phoenix, l'abril de 2011, l'empresa va anunciar una inversió de 560 milions d'euros, qüestionada ara per un informe del biòleg Ramon Folch, que assegura que la inversió no serà tan sostenible pel medi com va anunciar l'empresa minera de bon principi. L'informe diu que el projecte Phoenix no tindrà cap impacte reparador pel medi i destaca el deteriorament irreversible que causarà a l'entorn de les mines. La companyia tampoc desmantellarà els runams salins de Sallent (el Bages), tal com s'havia plantejat des d'un inici. Els grups ecologistes ja s'han mobilitzat per emprendre accions contra els plans d'Iberpotash.

Phoenix

El projecte Phoenix es va endegar el gener d'aquest any i consta de dues fases. La primera inclou inversions de millora de l'extracció de la potassa, la construcció d'una planta de sal *vacuum* i el tancament de la mina de Sallent, amb el runam salí gegantí abandonat, en un termini de tres a quatre anys. L'empresa ha assegurat a diversos mitjans que aquestes millores permetran incrementar la producció fins un 40%. La segona fase consistiria en un increment de la capacitat d'extracció de potassa i en la construcció d'una segona planta de sal. En aquest punt, la Generalitat hauria de materialitzar el tren del corredor mediterrani i altres infraestructures que beneficien el capital privat.

Impactes sobre el medi

L'informe elaborat per l'estudi Ramon Folch&Associats ha aixecat polèmica i ha destapat una problemàtica sobre la qual fa anys que alerten diversos grups ecologistes com la Plataforma Prou Sal! o el grup Montsalat. Segons l'informe, els impactes ambientals sobre el medi que té l'activitat d'Iberpotash són la salinització de les aigües, la pèrdua de sòl fèrtil i de biodiversitat, les subsidències (l'esfondrament del barri de l'estació de Sallent) i un greu impacte visual i paisatgístic. L'estudi també apunta que l'administració pública ha invertit 197,8 milions d'euros per mitigar aquests impactes -des de l'Agència Catalana de l'Aigua, sobretot-, amb el col·lector de salmures, tractaments de dessalinització o restauracions, entre altres actuacions.

La salinització de les aigües o la pèrdua de sòl fèrtil i de biodiversitat són alguns dels impactes ambientals que genera l'activitat d'Iberpotash

tash són la salinització de les aigües, la pèrdua de sòl fèrtil i de biodiversitat, les subsidències (l'esfondrament del barri de l'estació de Sallent) i un greu impacte visual i paisatgístic. L'estudi també apunta que l'administració pública ha invertit 197,8 milions d'euros per mitigar aquests impactes -des de l'Agència Catalana de l'Aigua, sobretot-, amb el col·lector de salmures, tractaments de dessalinització o restauracions, entre altres actuacions.

La reparació dels danys ambientals ha estat sufragada amb 300 milions d'euros de diner públic

Les fiances d'entre 0,7 i 1,1 milions d'euros imposades a Iberpotash, afegeix, són clarament insuficients, ja que ni tan sols cobreixen el 2,5% dels costos de restauració, això sense comptar els costos de manteniment. Folch proposa una fiança de 100 milions d'euros, que cobreixi el cost de restauració de les escombraries actuals. Fins i tot el Tribunal Superior de Justícia de

Catalunya ha sentenciat que la fiança és molt baixa i no respecta els paràmetres legals sobre les normes de protecció del medi.

Dúmping ambiental

Segons l'informe Folch, l'estalvi d'Iberpotash en mesures de reducció dels impactes ambientals pot posar l'empresa en una situació avantatjosa davant la competència i això podria comportar dúmping ambiental. A grans trets, aquest terme es refereix al fet de vendre productes al mercat exterior a uns preus més econòmics que a l'interior gràcies a l'estalvi que suposa no invertir en mesures mediamambientals.

Aquestes informacions han encès els ànims de la competència. L'Associació Ibèrica de Fabricants de Sal (Asafal) ha demanat assessorament legal per un possible cas de vulneració del principi de la competència lleial per part d'Iberpotash i podria traslladar aquest fet a la Comissió Nacional de la Competència. Per altra banda, algunes empreses del sector ja han denunciat ICL i Iberpotash al Banc Europeu d'Inversions (BEI) per, presumptament, haver fet un mal ús dels 100 milions d'euros que va rebre d'aquesta institució l'any 2009 per invertir en I+D. La denúncia es basa en el fet que Iberpotash podria haver desviat 10,72 milions d'aquest crèdit per destinar-los a la reducció de l'impacte ambiental

de l'activitat minera. El BEI s'ha compromès a investigar el tema i donar una resposta abans del 9 de gener de 2013.

El xec en blanc de l'administració

Les institucions públiques s'han caracteritzat per la seva permissivitat amb la contaminació salina, a canvi de llocs de treball, la moneda de canvi utilitzada habitualment per l'empresa. Iberpotash se n'ha aprofitat i ha continuat produint runam tot i les condicions que va posar la Generalitat a l'hora d'atorgar l'autorització ambiental o les exigències sobre el pla de restauració dels runams salins del Cogulló, dictaminades pel POUM de l'Ajuntament de Sallent. Els costos de reparació dels danys ambientals

han estat sufragats amb diner públic, amb una estimació de 300 milions d'euros (sense IVA) segons dades actualitzades dels grups ecologistes. Tot plegat no és motiu suficient pel govern, que continua donant suport a l'empresa i al seu nou projecte d'expansió: el president Mas va demanar "un vot de confiança" el dia de la col·locació de la primera pedra de la nova planta de Síria.

La Plataforma Prou Sal! ja ha iniciat les mobilitzacions contra l'abandó del runam i procurarà que el Consell de Medi Ambient de Sallent es pronuncii de manera clara per impedir l'ampliació del runam fins que l'empresa no compleixi les condicions fixades a l'autorització ambiental.

Artur Mas i José Antonio Martínez Álamo, conseller delegat d'Iberpotash

GENCAT

, així està el pati

URBANISME · L'ANY 2010, EL CONSISTORI DEL BAIX LLOBREGAT VA REQUALIFICAR EL SOLAR PERQUÈ S'HI POGUÉSSIN CONSTRUIR PISOS

Cornellà ven el cine Pisa a una empresa dirigida per l'exregidor d'Urbanisme

Bertran Cazorla
redaccio@setmanaridirecta.info

Parlles de prop de 50 anys recordant les tardes que hi han passat i joves rememorant la descoberta de la gran pantalla... les escenes nostàlgiques que acompanyen el tancament d'un cinema de barri es van repetir la tarda del 30 de novembre al característic barri de Sant Ildefons. Aquest dia va tancar la darrera sala d'aquest tipus que quedava a Cornellà de Llobregat i una de les darreres de

L'empresa municipal Emducsa va vendre l'edifici a Set Habitatge SA per cinc milions d'euros l'any 2011

l'àrea metropolitana, el Pisa: desappareixeran deu llocs de treball i l'edifici s'enderrocarà per fer-hi pisos. Una operació urbanística que, més enllà de la nostàlgia, podria beneficiar l'exregidor d'Urbanisme José Luís Morlanes.

La fi del Pisa era una mort anunciada: ja el 2007, la propietat va deixar clar que no el continua-

ria explotant. Aleshores, l'Ajuntament va comprar l'edifici i Inicatives i Programes SL en va assumir la gestió. Des de 2009, diverses veïnes han divulgat un manifest que ha rebut alguns milers de signatúres i que proposa mantenir l'espai, que compta amb quatre sales de més de 700, 600, 500 i 250 butaques. Al Pisa, situat en una zona densament poblada i allunyada de l'auditori principal de Cornellà, que és en una zona industrial, s'hi podria "fer teatre, exposicions o fins i tot activitats del centre cívic", diu el text.

L'Ajuntament, però, s'ha negat a fer-los cas al·legant que no hi havia alternativa al seu pla de fer pisos i recordant que, al nou bloc, hi haurà 2.000 metres quadrats destinats a un equipament que encara s'ha de definir. Aquesta versió, però, obvia que, originàriament, el solar estava destinat a equipaments i va ser el consistori qui, el 2007, va promoure'n la requalificació, aprovada el 2010. A més, el juliol de 2011, l'empresa municipal Emducsa va vendre l'edifici per poc més de cinc milions d'euros a l'única empresa constructora que es va presentar al concurs per adquirir-lo, Set Habitatge SA, que farà 78 pisos de règim concertat i vint de protecció, que costaran 210.000 i 160.400 euros respectivament.

ROBERT BONET

Protesta a les portes del cine Pisa abans de l'última sessió el 30 novembre

El pes de Morlanes al Baix Llobregat

El registre mercantil indica que Set Habitatge està presidida per una altra empresa, Iter Metropolitana SL, representada dins de la primera per l'exregidor d'Urbanisme de Cornellà José Luís Morlanes. Fins el mes d'octubre d'enguany, n'era conseller delegat Jesús Espelós Valverde, exregidor d'Urbanisme de Madrid. Morlanes, que va ser regidor de 1991 a 2007, va ser el responsable d'Urbanisme fins l'any 2003 i va negociar la instal·lació, a Cornellà, del camp de l'Espanyol i el centre comercial adjunt Splau, que, amb el seu cinema multisales, va con-

tribuir a donar el toc de gràcia al Pisa.

Però Morlanes és molt més que això. Ha ocupat multitud de càrrecs gràcies a una credencial: els carnets de la UGT i el PSC. Després de negociar -com a regidor- l'arribada de l'Espanyol a la ciutat, l'any 2004, va esdevenir conseller delegat del club i n'és vicepresident des de l'accés a la presidència de Joan Collet. Als noranta, havia estat dirigent de la UGT al Baix Llobregat i, amb el padrinatge de l'exalcalde José Montilla, president del consell comarcal. També ha estat un polèmic president de l'empresa química La Seda del Prat.

La darrera gestora del cinema, acusada de finançar el PSC

L'empresa Inicatives i Programes SL (Inipro) va explotar el cinema propietat de l'Ajuntament durant els últims anys. Sense experiència coneguda en el cinema, Inipro -que a la seva web només enumera institucions públiques com a clientes: 26 ajuntaments, la Diputació de Barcelona i la Generalitat- va aixecar sospites a finals dels noranta.

El 1999, la fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va investigar si l'empresa servia per finançar il·legalment el PSC, després que l'Ajuntament de Sant Boi li adjudicàs quatre encàrrecs encadenats per fer un estudi sociològic el 1997. Tenien un valor total de set milions de pessetes, però cadascun quedava per sota dels dos milions (12.000 euros), la barreira a partir de la qual les adjudicacions s'han de fer per concurs públic. Un any abans, la regidora de joventut de l'Hospitalet havia dimisit per haver defensat l'adjudicació d'uns serveis de la seva àrea a aquesta empresa, per la qual havia treballat amb anterioritat. Inicatives i Programes també va tenir problemes a Viladecans, on una comissió va investigar l'adjudicació de diversos encàrrecs, amb un valor total de 47 milions de pessetes, en una sola comissió de govern el gener de 1997.

ROBERT BONET

La família Marimon i la plantilla del Capri mantenen viu l'esperit del cinema de barri

"Aguantem perquè duem la droga del cinema a la sang"

Alternatives: El Capri, una sala familiar al Prat, i el Cinebaix, cinema associatiu

Que el Capri és més que l'únic cinema que hi ha al Prat, al sud de Cornellà, es fa palès pels volts de cada 8 de Març, quan moltes pratenques l'omplen per veure la pel·lícula amb què, cada any, celebra el Dia de la Dona. És una de les iniciatives socials d'una sala que, amb 840 butaques, ha servit de plató de pel·lícules com *Anita no perd el tren*, de Ventura Pons. Costa molt trobar un escenari com aquest en una àrea metropolitana que ha perdut els cinemes de barri. "Aguantem perquè duem la droga del cinema a la sang", bro-

meja Mercè Marimon, l'actual cap d'aquesta empresa familiar que dona feina a set persones. No hi ha dubte: el seu avi Quim va fundar la sala Monmari, desapareguda, i el seu pare Fermí, que és membre d'honor de l'Acadèmia del Cinema Català, va obrir el Capri el 1967 i, el 1990, va produir el primer llargmetratge d'animació en català, *Peraustrínia 2004*.

Fa temps que altres nissagues han passat al negoci de les multisales, com els Campreciós, que a mitjan segle xx van omplir Cornellà o l'Hospitalet de cines de barri. El Pisa de Cornellà va

ser el darrer que va tancar (el 30 de novembre) i, el 2010, ho va fer l'últim de l'Hospitalet, el Rambla. En ambdós casos, part del veïnat va reclamar als consistoris que preservessin les sales, però va ser en va.

On no ho va ser és a Sant Feliu, al nord de Cornellà. El 2005, l'Ajuntament va comprar el cine Guitart i el va cedir a l'Associació CineBaix, que hi programa films en català, d'autoria, infantils i documentals. Enguany, per exemple, ha organitzat la sisena edició de la Mostra de Cinema Àrab i Mediterrani.

, així està el pati

SALUT · A CATALUNYA, 600.000 PERSONES HAN DE REGULARITZAR LA SEVA SITUACIÓ ABANS DE L'ABRIL PER PODER REBRE ASSISTÈNCIA

Les ONG no podran tramitar la targeta sanitària als col·lectius més vulnerables

Gemma Garcia

redaccio@setmanaridirecta.info

Les retallades del dret a la salut castiguen especialment els sectors més vulnerables de la societat. Hi ha persones que no tenen documentació, que viuen en assentaments i pisos sotsarrendats o no tenen llar. Fins ara, a Catalunya, diverses ONG facilitaven l'accés a la targeta sanitària individual (TSI) a aquelles persones que, arran de la seva situació personal, no podien fer-ho. Moltes d'elles eren persones sense permís de residència, consumidores de drogues o treballadores del sexe. A partir del 31 de març, però, aquesta opció desapareix i, en conseqüència, hi ha persones que podrien quedar completament fora del sistema de sanitat pública. Les 25 entitats que formen part del Comitè Primer de Desembre, l'associació Genera i el Programa Carretera de la Comunitat Terapèutica del Maresme alerten que la reculada comportarà "conseqüències dramàtiques a nivell sanitari i social".

Les entitats alerten que la mesura comportarà "conseqüències dramàtiques a nivell sanitari i social"

Fa set anys, el Departament de Salut va arribar a un acord amb algunes entitats que treballen amb drogodependents, com la Creu Roja o Àmbit Prevenció. Les mateixes organitzacions tramitaven la targeta sanitària a les persones que no tenien permís de residència sense necessitat de presentar documentació. El procediment directe ha garantit l'accés a la salut a col·lectius vulnerables a través d'entitats que els ofereixen serveis de proximitat i els acompanyen diàriament. Més tard, el sistema va ser extensible a entitats que atendien treballadors sexuals. L'aplicació del decret

ROBERT BONET

Els darrers set anys, les ONG han tramitat les tarjetes sanitàries a moltes persones que no podien accedir-hi pels canals normals

llei 16/2012 a Catalunya es tradueix en una sèrie de requisits obligatoris per accedir al sistema públic de salut per a totes aquelles persones que queden exclòs de l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) i invalida la via de les ONG. Amb l'entrada en vigor de la nova normativa, segons la Generalitat, a Catalunya, hi ha 600.000 persones que no han estat reconegudes per l'INSS. D'aquestes, 180.000 no tenen permís de residència. Abans del 31 de març, tothom ha de regularitzar la seva situació. Les 420.000 persones amb ciutadania espanyola, teòricament, només s'han d'adreçar a l'INSS. Les persones sense permís de residència, en canvi, han de demostrar un mínim de tres mesos d'empadronament, aportar documentació acreditativa d'identitat, certificació de l'INSS que acrediti que no cotitzen i certificació d'ingressos inferiors a la Renda Bàsica. Per una banda, hi ha persones novvingudes que no tenen documentació; per l'altra, les entitats asseguren que "exigir l'empadronament per tramitar la

TSI deixarà moltes persones fora de la cobertura sanitària".

Si les afectades acrediten l'empadronament superior a tres mesos i inferior a un any, només podran accedir a l'atenció primària. Fins que no comptin amb un any d'empadronament, no podran accedir a l'atenció especialitzada.

La persona que no reuneixi la documentació requerida perquè no pugui acreditar els tres mesos d'empadronament o no tingui documentació només podrà ser atesa d'urgències. Precisament, les entitats atenen col·lectius amb dificultats per aconseguir la documentació requerida. Són per-

sones sense permís de residència, sense documents d'identitat i amb dificultats greus per acreditar l'empadronament o per dur a terme els tràmits sense acompanyament.

"El fet d'exigir l'empadronament per tramitar la targeta sanitària deixarà moltes persones fora de la cobertura mèdica"

Mercè Meroño, de la comissió d'immigració del Comitè Primer de Desembre, subratlla que els casos atesos a través de les ONG no desbordaven el sistema, però es beneficiaven d'un procediment molt eficient. En quatre anys, per exemple, les entitats que atenen treballadores del sexe han tramitat la targeta sanitària a prop de 2.000 persones. Per Meroño, "si es va acordar la gestió era perquè hi havia gent que no podia accedir als canals normals. La burocratització deixa al marge moltes persones".

Els obstacles per empadronar-se

PADRÓ: Llista pública i autoritzada on es relacionen tots els habitants d'un terme municipal en una data determinada.

Diccionari de l'Enciclopèdia Catalana

La Generalitat estableix que, per empadronar-se, és necessari, a banda del document d'identitat, acreditar la disponibilitat d'allotjament mitjançant les escriptures de propietat de l'habitatge, el contracte de lloguer o qualsevol altre document que acrediti la titularitat de l'habitatge, com la factura dels submi-

nistraments. En cas que la persona no sigui propietària ni llogatera, ha de comptar amb una autorització. Tot i això, a diversos municipis, s'han detectat exigències d'acreditació documental més enllà del que requereix la normativa vigent. Ho ha denunciat el Síndic de Greuges en alguns dels seus informes anuals i entitats com SOS Racisme.

Alhora, existeix la possibilitat de l'empadronament per a persones sense domicili fix a través dels serveis socials. To i ser una opció indispensable per a persones que viuen en barraques, al

carrer, o en pisos subarrendats, és un procediment complex i no s'ofereix a tots els municipis de Catalunya. Mercè Meroño, del Comitè Primer de Desembre, denuncia que, als municipis on és possible, el tràmit del padró sense domicili fix pot trigar sis mesos: "Una persona amb VIH no pot estar mig any sense rebre tractament antiretroviral. Estan convertint l'assistència en un caos". La portaveu de SOS Racisme Alba Cuevas ha lamentat que, en algunes ocasions, ha estat impossible aconseguir l'empadronament per domicili no fix.

LLIBERTATS · ELS VÍDEOS DEMOSTREN QUE ES VA DETONAR EN 3 OCASIONS LES ESCOPETES DE BALES DE CAUTXÚ I DE PROJECTILS FOAM

La col·laboració ciutadana dóna cos a la querrela judicial pel cas d'Ester Quintana

EDU BAYER

Puig es va quedar sol en la defensa de la tesi que exculpa els mossos

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Felip Puig s'enroca amb el cas d'Ester Quintana. El conseller d'Interior va manifestar, el 3 de desembre, en el marc de la Diputació Permanent del Parlament de Catalunya, que la veïna del barri de la Verneda no va ser ferida per cap actuació dels efectius antidisturbis de la policia catalana i, fins i tot, va insinuar que podria haver estat víctima de l'impacte d'algun objecte llançat per manifestants. A mesura que la versió oficial reincedeix en la negativa d'acceptar l'autoria policial, les proves, testimonis i indagacions judicials van assenyalant en sentit contrari. El 26 de novembre, el jutjat d'instrucció número 11 de Barcelona va rebre la primera denúncia pels fets, que posteriorment va ser ampliada mitjançant una querrela, on la representació legal de la víctima reclama a la justícia una sèrie d'actuacions encaminades a aclarir l'origen de les greus lesions que van fer que la dona perdés l'ull esquerre i patís altres fractures i lesions a la cara. Fonts judicials assenyalen que les aportacions rebudes mitjançant la col·laboració ciutadana a través del correu electrònic animsester@gmail.com han estat "valuosíssimes". Desenes de persones han relatat tots els detalls del que van veure i viure el 14 de novembre entre les

20:30h i les 21:15h al tram del passeig de Gràcia de Barcelona comprès entre la Gran Via i la ronda de Sant Pere. Aquests relats confirmen que un mínim de tres furgonetes de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra van aparcar en contra direcció al lateral mar-Llobregat de la Gran Via, entre el Banco Vitalicio de España i les fonts ornamentals del passeig de Gràcia. Els agents van baixar dels vehicles armats amb

Els agents van baixar dels vehicles armats amb escopetes de bales de goma i de projectils foam

escopetes de bales de goma (pilotes de cautxú) i de projectils de precisió GL-06 (foam). Des d'aquell punt, van apuntar i van disparar en direcció al carrer Casp i a la plaça de Catalunya. Segons Felip Puig, aquells trets -un soroll fort i guspises al canó de l'escopeta- només eren salves i així consta a l'informe que va proporcionar la Subdirecció Operativa de la Policia al conseller abans de la seva

E. B.

L'associació Ojo con tu ojo va ser present a la compareixença del conseller

compareixença en seu parlamentària. Amb això, el Departament d'Interior contradiu la versió policial difosa fa set dies -que mantenia que no hi havia hagut cap actuació d'efectius antidisturbis en aquell punt- i reconeix que, en aquell indret, es van detonar dos propulsors, tot i que continuen assegurant que l'actuació es va fer sense col·locar bales de goma als canons de les escopetes. Documents audiovisuals aportats a la causa, però, demostren que, com a mínim, es va detonar en 2 ocasions les escopetes de bales de cautxú i en

una ocasió l'arma de projectils de precisió (foam). Tots els agents que van actuar aquella nit anaven sense número de placa (TIP), una circumstància -del tot il·legal- que dificultarà la identificació dels autors materials de les greus lesions patides per Ester Quintana.

622 expedients disciplinaris

La pretesa bassa d'oli a l'interior del cos dels Mossos d'Esquadra es va desdibuixar al llarg de la intervenció de Puig a l'hemicicle català. El conseller va fer pública una dada

que, fins aleshores, es considerava reservada i confidencial. Des de l'any 2009, ja s'han incoat 622 expedients disciplinaris a agents del cos que, suposadament, han infringit lleis, normes o protocols d'actuació. Els tres últims casos són els antidisturbis de la unitat ARRO de Tarragona que, el 14 de novembre, van protagonitzar una càrrega contra un noi de tretze anys i dues noies, que van resultar ferides a conseqüència dels cops de porra indiscriminats i desproporcionats dels agents.

Vuit ulls destrossats

Des de l'any 2001, vuit persones han perdut un ull per l'impacte d'una bala de goma llançada per la policia. Carles G. és la primera víctima d'aquesta llista macabra i va ser ferit en un carrer proper a la Casa de la Muntanya del barri de la Salut de Barcelona, quan els agents de la UIP de la Policia Nacional espanyola pretenien desallotjar l'edifici. Els Mossos d'Esquadra acumulen el gruix de les víctimes que s'han produït, en un degoteig incessant, des de l'any 2009 fins a l'actualitat. Jordi Sallent va ser ferit prop de la plaça de Castella de Barce-

lona durant la celebració de la victòria del Barça a la Copa del Rei de 2009. Òscar Alpuente, davant l'edifici de la Borsa, i Jordi Naval, davant de la seu del Banco Atlántico de la Rambla de Barcelona, van ser impactats la nit de la celebració de la victòria del Barça a la Champions del mateix any. Nicola Tanno va ser ferit el 12 de juliol de 2010 quan creuava la Gran Via, prop de la plaça d'Espanya, on l'afició de la selecció espanyola celebrava la victòria al Mundial de Sud-àfrica. Angelo, a la ronda Sant Pere de Barcelona, i un altre ciutadà italià, a la plaça Urquinaona,

són les penúltimes víctimes i van ser impactades a l'ull per bales de goma llançades per agents de la BRIMO en el marc de la vaga general del 29 de març de 2012. El cas d'Ester Quintana incrementa fins a vuit la xifra de víctimes d'aquest projectil a Catalunya. Aquest balanç hauria d'incorporar, també, una desena d'altres casos de ferides greus al tòrax, l'orella, el crani, la mandíbula o la melsa, a més de desenes d'impactes que s'han saldat amb fractura de braç, dits o notables hematomes sense conseqüències als òrgans vitals.

, així està el pati

LLIBERTATS · LA PLATAFORMA PEDRO ÁLVAREZ HA CONVOCAT UNA MANIFESTACIÓ PER DEMANAR JUSTÍCIA EL PROPER 15 DE DESEMBRE

Vint anys sense Pedro Álvarez, vint anys escombrant sota la catifa

Ramon Samblas
redaccio@setmanaridirecta.info

Una nit qualsevol de fa vint anys, una parella de joves caminava pels carrers de l'Hospitalet. Ell l'acompanyava a ella a casa seva quan, just després d'acomiadar-se, un cotxe que circulava a gran velocitat -segons els testimonis presents- quasi s'emporta la noia per davant. La discussió que va desencadenar aquest fet va ser resolta cruelment pel conductor del cotxe, que va disparar tres trets al noi, Pedro Álvarez, que ja va ingressar mort a l'Hospital de Bellvitge. A partir d'aquí, es va desenvolupar una cadena de fets que van deixar el crim comès contra aquest noi de la Verneda en la més absoluta impunitat.

El 17 de desembre de 1992, José Manuel S.F., agent del Cuerpo Nacional de Policía, va ser detingut per l'assassinat de Pedro Álvarez comès dos dies abans, després de ser identificat inicialment per Yolanda, la xicota de Pedro, com el presumpte assassí. Només sis dies després de la detenció i malgrat

Un agent del Cuerpo Nacional de Policía va ser detingut per l'assassinat de Pedro Álvarez l'any 1992

una sèrie d'irregularitats denunciades per la família de la víctima, el presumpte assassí del jove va ser posat en llibertat. Entre les irregularitats denunciades per la família, trobem el fet que la noia fos sotmesa a sessions maratonianes de reconeixements després de reconèixer el policia acusat. La jutgesa mai no va ordenar l'anàlisi de les empremtes dactilars que es van trobar al cotxe per esclarir qui era la dona que acompanyava José Manu-

La Plataforma Pedro Álvarez ha lluitat incansablement durant vint anys contra l'oblit d'aquest cas d'impunitat

el S.F. en el moment dels fets. Després d'això, cap dels intents de la família per aconseguir justícia no han donat resultat, més enllà de les excuses o les promeses buides fetes pels càrrecs polítics del moment. Tampoc van servir la pregunta que va presentar Jordi Portabella quan era diputat al Parlament de Catalunya i una altra presentada al Congrés dels Diputats per Esquerra Republicana de Catalunya. En el primer cas, la Conselleria d'Interior va respondre que no tenia competències sobre el fet perquè l'implicat era un policia nacional. En el segon cas, la pregunta va ser rebutjada per un "defecte de forma". Juan José Álvarez, pare de Pedro, afirmava a aquest setmanari que després del rebuig per part del parlament espanyol "mai no ens van informar de quin procediment s'havia de seguir per fer preguntes sobre el nostre cas". Tot i que la pressió social va aconseguir la reobertura del cas el febrer de 1997, l'Audiència provincial de Barcelona va arxi-

var-lo tres anys més tard i, fins avui, no s'ha tornat a reobrir. Després de vint anys i amb l'ombra de la prescripció del crim planejant sobre el cas, la confiança del pare de Pedro en la justícia actual és nul·la: "La justícia no existeix per a la classe obrera. Tenen impunitat total per fer el que vulguin amb nosaltres", ens diu.

En contraposició a la freda resposta institucional i el silenci dels mitjans de comunicació davant les peticions de justícia, trobem la Plataforma Pedro Álvarez, la campanya organitzada per les seves amigues i el pare i la mare, que ha lluitat incansablement durant vint anys contra l'oblit d'aquest cas d'impunitat emparada en l'abús policial. Durant aquests anys, s'han succeït les concentracions, les manifestacions, les ofrenes florals, una manifestació de més de 1.000 persones a la Verneda i els comerços tancats, un tancament col·lectiu a l'església de Sant Martí de Provençals, la recollida de signatures i una vaga

Mural en record de Pedro Álvarez a l'Hospitalet de Llobregat

d'abús policial recent és el de Jonathan Carrillo, que va morir la nit del 15 de setembre de 2009 en circumstàncies estranyes. L'explicació de la policia és que Jonathan va caure a terra perquè anava borratxo i es va colpejar el cap. Però aquesta versió dels fets va ser desmuntada per dues veïnes que van presenciar els fets des d'un balcó proper. Segons els testimonis, el jove egarenc va rebre un fort cop d'un dels agents de la policia municipal. El noi va morir a l'Hospital de la Mútua de Terrassa i la seva família no ho va saber fins a les 12 del migdia del dia següent. Tres anys més tard, encara no s'ha celebrat el judici i els quatre agents acusats continuen en actiu.

L'últim cas que ha transcendit va ser la mort del ciutadà argentí Juan Pablo Torroija sota custòdia de la policia local de Girona el 14 de juliol. Recentment, la secció tercera de l'Audiència de Girona ha ordenat la reobertura de la investigació per indicis de responsabilitat penal per negligència dels agents de custòdia.

"La justícia no existeix per a la classe obrera; tenen impunitat total per fer el que vulguin amb nosaltres"

A aquest cas, s'hi han d'afegir dotze morts més sota custòdia policial a l'Estat espanyol durant la primera meitat de l'any 2012, segons dades aportades per la Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura (CPDT). A l'Informe sobre la tortura a l'Estat espanyol de 2011, la CPDT va recollir fins a 51 casos de persones que van morir sota la custòdia de les forces de seguretat de l'Estat, a les presons, als centres d'internament d'estrangers i als centres de menors.

Un mar d'impunitat

Desgraciadament, el cas d'aquest jove barceloní no ha estat l'únic cas d'abús de poder provocat per agents de les diferents policies que operen a Catalunya. Un altre cas

ALBERT PONS

ALBERT GARCIA

MIRALLS

Joxe Iriarte 'Bikila'

“Si Mas fa el que ha promès, crearà problemes al PNB”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

El revulsiu de l'agroecologia a Mallorca

pàg. 6 i 7

L'atur té solució

El projecte del decreixement s'enfronta a grans reptes, com ara vèncer la inèrcia cultural del consumisme, reconvertir i redimensionar l'economia a uns nivells sostenibles o repartir la riquesa i el treball remunerat. Aquest últim aspecte (el repartiment del treball) és, segurament, una de les mesures que es podrien aplicar de manera més fàcil i immediata. A més, es tracta de la fórmula més justa per respondre a les reduccions i els increments del treball necessari i, en l'actual etapa (de reducció de les hores de feina necessàries), és més necessari que mai reivindicar-lo com una solució als nostres problemes. I encara és més necessari fer-ho en el context de l'Estat espanyol, un dels països on l'actual crisi econòmica ha provocat una pèrdua més gran de llocs de treball i on s'han aplicat menys mesures de reducció de la jornada laboral.

Salvador Pueyo
(Membre de l'Assemblea Decreixement)
afons@setmanaridirecta.info

L'atur té una solució realitzable ara i aquí: augmentar el temps lliure de qui ja té feina perquè qui no en té també pugui treballar. Que això és factible es veu perquè ja es fa a molts llocs. Com mostra un estudi recent sobre diversos països, l'Estat espanyol destaca per ocupar la darrera posició pel que fa a repartiment del treball. Les polítiques dels països on sí que hi ha repartiment del treball tampoc no són ideals, entre altres motius, per la manca de repartiment de la riquesa, però el que deixen clar les dades que recull aquest estudi és que hi ha moltes maneres diferents de fer les coses. Fins ara, aquí és on s'han fet pitjor: per què no es pot optar, a partir d'ara, per ser el lloc on es fan millor?

Creixement versus repartiment

El repartiment del treball està absent del debat polític que transmeten els grans mitjans. Al seu lloc, el que es discuteix és quines són les millors receptes per reactivar el creixement de l'economia. Fins i tot als països on es du a terme, el repartiment del treball s'acostuma a plantejar com un pegat temporal mentre s'espera la reactivació econòmica. Podem pensar que, al cap i a la fi, el problema de fons és la manca d'activitat econòmica, no? Doncs no. El Producte Interior Brut (PIB) per capita actual de l'Estat espanyol és semblant al de 2003 i superior al de qualsevol data anterior. Si l'Estat espanyol és molt més ric que, per exemple, a finals dels anys 90, d'on surt la percepció que ara estem molt pitjor que llavors? Doncs del fet que molta gent està pit-

jor efectivament, però perquè ha augmentat la desigualtat i la incertesa. Ha augmentat la desigualtat entre classes i l'atur desbocat ha fet que la desigualtat també augmentés entre la classe treballadora. A més, els impactes d'aquestes desigualtats econòmiques creixents es canalitzen, en part, en funció de desigualtats socials com la de gènere o la de lloc d'origen.

- *El repartiment del treball remunerat és una solució directa per a persones en situació d'atur involuntari i també per a les que pateixen les conseqüències físiques i mentals d'un excés de feina*

- Durant molt temps, el creixement ha estat concebut com una poció màgica per evitar la conflictivitat social, ja que permetia augmentar els ingressos de la majoria de la població fent que les classes més benestants no únicament no hi perdessin, sinó que fossin les que més hi guanyessin. Ara, però, la poció s'està esgotant i els pactes socials per al creixement han perdut sentit (com ja havia advertit fa temps Joan Martínez Alier). A la natura, cada cop li resulta més difícil proveir recursos i assimilar residus al ritme que imposa l'economia actual. Un exemple clar d'això és el del petroli, que constitueix la font d'un terç de l'energia primària i és la base de quasi tot el transport de l'eco-

nomia globalitzada actual, a més d'emprar-se per a la fabricació de plàstics i de molts productes químics. Al ritme que s'esgoten els jaciments petrolífers actualment explotats, caldrien nous jaciments equivalents a cinc Àrabs Saudites només per mantenir el consum actual fins al 2035. Però el petroli que queda o bé és molt costós d'extreure o bé es troba en zones inestables com l'Iraq. A més, cada litre de petroli que es malversa ara és un litre menys per a les ambulàncies del futur i una mica més de temperatura global durant segles.

En retrospectiva, poca gent negaria obertament que hauríem d'haver desinflat la bombolla immobiliària amb cura quan hi érem a temps. En cas que encara hi siguem a temps, serà molt més greu si no desinflat amb cura la bombolla del creixement ecològicament

insostenible, és a dir, si no decreixem. És clar que el projecte del decreixement s'enfronta a reptes formidables, com ara confrontar les estructures de poder, vèncer la inèrcia cultural del consumisme, reconvertir i redimensionar l'economia a uns nivells sostenibles i repartir el treball i la riquesa; en definitiva, al repte de canviar el sistema. Mirant tot el recorregut que tenim per davant, no és estrany que a molta gent li sembli inassolible i preferixi mirar cap a una altra banda, però, si anem pas a pas, les coses no semblen tan inabastables. Pel que fa al repartiment del treball, ja podem anar per feina.

En realitat, les necessitats de feina que hi haurà en el futur són incertes, ja que, en un món amb menys recursos, s'haurà de produir menys, però de manera més laboriosa. El que és clar és que el repartiment del treball és la fôr-

mula més justa per respondre a les reduccions i els increments de treball necessari i que ara ens trobem en una etapa de reducció.

El repartiment del treball remunerat és una solució directa per a persones en situació d'atur involuntari i també per a les persones que pateixen les conseqüències físiques i mentals d'un excés de feina. A més, elimina una de les principals excuses per a la desigualtat de gènere en el treball no remunerat i dificulta l'ús de l'amenaça de l'atur com a xantatge per mantenir o potenciar activitats econòmiques que destrueixen l'entorn.

Com ho fem

De tots els canvis que hem de fer, els que impliquen una confrontació oberta amb l'1% de la població que controla el gruix del capital són els que moltes persones encara no consideren *realistes*, però fins i tot aquestes persones més escèptiques poden sumar-se als passos que es poden fer ja dins el sistema actual. Per exemple, el repartiment del treball pot ser viable, en part, dins el sistema, com suggereix l'experiència d'altres països.

Als països on s'han dut a terme reduccions de temps de treball com a resposta a la crisi, però, la majoria d'aquestes reduccions han estat possibles perquè les empreses han considerat que els sortia a compte mantenir personal fent feina transitòriament a *mig gas*, a l'espera de la recuperació de l'economia, sovint –però no sempre– amb l'ajut de subvencions públiques que han tingut la mateixa visió de provisionalitat. Part de la situació extrema que viu l'Estat espanyol en aquest aspecte s'explica per la magnitud dels sectors vinculats a la construcció, que no tenen expectatives de recuperació (és a dir, no es tracta només del que es fa malament durant la crisi, sinó també del que s'ha fet malament abans). Atesa la situació del planeta en conjunt i de l'Estat espanyol en particular, cal sortir d'aquest esperit de provisionalitat. En el futur, la manera normal d'adaptar-se als canvis en les necessitats de treball ha de ser el repartiment, també quan siguin canvis sense marxa enrere.

El treball a temps parcial ja s'ha estès a molts països; cal promoure, també, que les jornades completes siguin més breus

yol. Segons un estudi de l'OCDE, als països on aquesta proporció era més alta, els contractes a temps parcial eren més dignes i l'atur era més baix. De la mateixa manera que en aquests països s'ha pogut difondre el treball a temps parcial, hem de promoure que les jornades completes siguin més breus.

Un dels motius pels quals el treball no està més repartit és que hi ha un seguit de costos per persona treballadora que fan que, sovint, a les empreses, els surti més a compte tenir poques persones treballant molt que no pas moltes persones treballant menys. És clau dissenyar una reforma tributària que contraresti aquest efecte. La candidata més evident seria un sistema de cotitzacions a la Seguretat Social que incrementés els pagaments per hora a mesura que augmentessin les hores per persona. Aquest esquema es podria aplicar independentment de si la pressió recaptadora total fos alta o baixa. De fet, part dels impostos sobre el treball es podrien reemplaçar per ecotaxes.

A més del repartiment del treball, hem d'anar cap al repartiment de la riquesa

Alhora que es canvia l'estructura d'incentius, s'hauria de reduir la jornada laboral màxima (es poden plantejar reduccions equivalents en forma, per exemple, de temps de vacances, edat de jubilació o semijubilació o *any sabàtic*, però és la reducció de la jornada laboral la que, a més, facilita el repartiment de les feines de la llar) i combatre les hores extres.

De manera complementària, s'haurien de destinar fons adequats a la capacitat efectiva per a noves activitats de les persones provinents de sectors amb un futur especialment obscur, com la construcció.

Anant més enllà

Una qüestió important és el debat sobre si hi ha d'haver compensació salarial per la reducció del temps de treball. És essencial garantir uns ingressos dignes a l'extrem inferior de l'escala salarial. Pel que fa als nivells mitjans, s'ha de reconèixer que no es pot pretendre mantenir la capacitat adquisitiva actual en un món amb uns recursos minvants que exigeixen un consum cada cop més baix, sobretot si volem repartir-lo equitativament amb els països del Sud. No obstant això, el descens en la capacitat adquisitiva de la classe mitjana es pot i s'ha d'esmortir controlant preus abusius com el de l'habitatge i retallant els salaris més elevats i els rendiments del capital, que algun dia fins i tot podrien arribar a quedar neutralitzats en esquemes au-

togestionaris. Malauradament, però, la part d'aquest repartiment de la riquesa que es pot fer dins el sistema és força limitada. Per anar més enllà, sí que caldrà una capacitat de pressió social que encara no sembla que hàgim assolit, però que podem assolir.

Un objectiu clau, quan tinguem prou capacitat de pressió, serà desmuntar els engranatges de la globalització neoliberal. La globalització va sorgir d'un seguit de decisions polítiques que van assegurar que el capital pogués curtcircuitar qualsevol mecanisme democràtic, en donar-li llibertat per dur a terme les seves activitats als països que li possessin menys traves. Aquestes reformes van crear l'escenari perfecte per al dogma segons el qual les polítiques econòmiques no s'han de decidir pensant a satisfer necessitats humanes sinó, abans de res, a garantir la competitivitat. Per revertir aquestes decisions, caldrà una coordinació global dels moviments socials –com ja va assajar el moviment antiglobalització– i que països o grups de països més agosarats es vagin desenganxant de la globalització.

La via dels canvis d'hàbits individuals i les petites experiències col·lectives són un complement magnífic de la mobilització, un laboratori per assajar i desenvolupar noves maneres de funcionar i una plataforma de canvi cultural.

Qui ho fa

No sembla que la majoria de la societat estigui prou convençuda per canviar el sistema de dalt a baix, però potser sí que s'engrescarà a fer passos

concrets que ja es poden dur a terme dins el sistema actual; més endavant, ja veurem fins on arribem. L'acció col·lectiva no és el fort de la societat contemporània, però el repartiment del treball té qui el pot defensar. Hi ha milions de persones a l'atur que se'n beneficiarien directament i que tenen temps per dedicar-hi esforços i moltes altres que s'hi solidaritzarien. D'entrada, aquesta perspectiva pot despertar escepticisme, però, casos com el de l'independentisme català mostren que una idea pot creuar la frontera entre utopisme i possibilisme quasi d'un dia per l'altre.

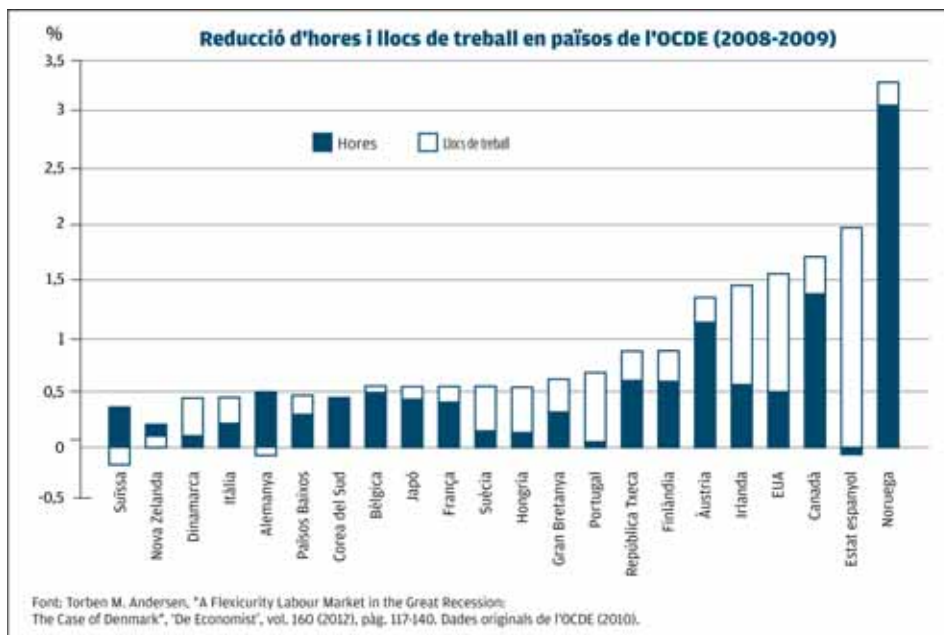
Sorgirà un gran moviment autoorganitzat de persones aturades que reivindicaran el repartiment del treball? Potser en el context del moviment del 15-M, potser desvinculat? S'aconseguirà aquesta reivindicació? Servirà d'exemple per a altres països? Per començar, el que podem fer és continuar documentant la proposta perquè cada cop sigui més sòlida i difondre-la.

+INFO

- decreixementcampada-bcn.wordpress.com
- www.neweconomics.org/publications/21-horas
- <http://ilera2012.wharton.upenn.edu/RefereedPapers/GoldenLoniandStuartGlosser.pdf>
- '21 horas. Una semana laboral más corta para prosperar en el siglo XXI', Barcelona, Icaria, 2012

FOTOGRAFIES: Robert Bonet

El gràfic reflecteix el repartiment del treball a països de l'OCDE des que va esclatar la crisi, el 2008, fins als pitjors moments de 2009. Les barres indiquen la fracció en què es va reduir la suma dels temps de treball remunerat de totes les persones del país. El tram blanc de cada barra indica la part d'aquesta reducció que es va fer a base d'acomiadaments. El tram fosc indica la reducció que es va fer mitjançant reduccions de les jornades de treball de les persones no acomiadades, és a dir, repartint el treball. Les barres amb una part per sota del zero indiquen que es va crear ocupació, si aquesta part és de color blanc, o que es va incrementar el temps de treball de les persones que van conservar la feina, si és de color fosc. L'Estat espanyol és el país més mal situat, ja que la totalitat de l'ajust es va fer a base d'acomiadaments. Així es va arribar a la situació dramàtica que vivim avui dia.

Font: Torben M. Andersen, "A Flexibility Labour Market in the Great Recession: The Case of Denmark", "De Economist", vol. 160 (2012), pàg. 117-140. Dades originals de l'OCDE (2010).

Joxe Iriarte, 'Bikila': “Els consensos d'EHB amb el PNB per fer país són molt minsos”

Joxe Iriarte, 'Bikila', és un militant històric de l'esquerra radical basca, inicialment a ETA, després a l'LKI, a Zutik i, ara, a Gorripidea. Entre 1999 i 2003, va ser electe de les Juntres Generals de Guipúscoa per Euskal Herritarrok. Ens rep a la seu de l'associació cultural Mikelazulo, a Errenteria (Guipúscoa), hores abans de la manifestació contra el tancament i el trasllat d'una empresa de la comarca.

Daniel Escribano

entrevista@setmanaridirecta.info

Syriza va estar a punt de guanyar les darreres eleccions gregues. Les enquestes pronostiquen que Sinn Féin podria esdevenir la segona força a Irlanda del sud; Euskal Herria Bildu (EHB) ja ho és al Parlament basc i també podria ser-ho al de Navarra, si hi hagués eleccions avançades. Sembla que pren forma una alternativa política al neoliberalisme.

Tant els moviments socials com els plantejaments d'esquerra són massa febles per suposar cap alternativa al neoliberalisme. Els darrers trenta anys, ha predominat el neoliberalisme —no només ideològicament, sinó també econòmicament i políticament— i, sota aquesta victòria, hi subjau un fracàs terrible, tant del moviment obrer com de la resta de moviments... i no diguem de l'esquerra política. Si inserim la situació basca en aquest context, veurem que, aquí, hi ha moviments i resultats en una direcció diferent. Per exemple, aquí, som a punt de sortir del conflicte violent que hem patit des de l'època de la dictadura. En aquest conflicte, crec que ETA,

com a organització armada, ha estat vençuda (o, almenys, neutralitzada), però el moviment polític que s'ha format al seu voltant ha sortit vencedor. I l'acumulació de forces sorgida a l'entorn d'EHB n'és el resultat i és el resultat, també, de la repressió estatal i d'una ofensiva molt violenta de l'espanyolisme, el darrer resultat de la qual ha estat el govern de Patxi López, amb el suport del PP, que ha generat una revifada del sobiranisme. Ara, s'ha capgirat la correlació de forces entre constitucionalisme espanyolista i *abertzalisme* que dividia a parts gairebé iguals el Parlament. Ara, la majoria *abertzale* és molt clara. I no només al Parlament, sinó també als ajuntaments i a la resta d'institucions i diria que també entre els ciutadans. Malauradament, però, en l'àmbit social, la situació és força més fosca. L'ofensiva de la patronal i, d'una manera o altra, de les institucions polítiques ha tingut un impacte terrible sobre la població: les taxes d'atur i de pobresa han augmentat molt, cosa que ha implicat desmoralització i incertesa en moltes fàbriques i moviments

FOTOGRAFIES:
Itziar Bastarrika

socials. És cert que aquí, ara i adés, fem vaga general, però és un format que s'ha institucionalitzat i ritualitzat: ens plantem, la gent surt al carrer a mostrar la seva indignació, però, després, quan entres a les fàbriques, veus que els treballadors i els mateixos sindicats que han convocat aquestes vagues estan força afeblits i esporuguits... i també la majoria de moviments. Dissortadament, aquí no passa com a Grècia, on la lluita del carrer ha tingut un reflex a les eleccions mitjançant Syriza.

Durant la campanya electoral, el candidat del PNB, Iñigo Urkullu, ha afirmat que el nou govern haurà de fer retallades i que el "model social" d'EHB "no garanteix la sortida de la crisi". El candidat del PP, Antonio Basagoiti, ha declarat que "guanyi qui guanyi, haurà de fer retallades".

Tot i que la duresa del PP sigui deu cops més gran, l'atac sociopolític que patim va començar amb el PSOE. El PNB, com la resta de partits de dreta, aplicarà una política de retallades que, segurament, es farà notar en tots els àmbits: ensenyament, sanitat i molts d'altres. Caldrà veure fins a quin punt estaran disposats a desmantellar les institucions, les escoles i la sanitat que ells mateixos van construir. Tinc dubtes sobre la capacitat d'EHB per bastir una alternativa d'esquerra, però ha proposat mesures interessants contra la crisi, com ara no acceptar que els deutes es carreguin sobre l'esquena del poble; no impulsar les infraestructures que provoquen una destrucció mediambiental i uns perjudicis econòmics i socials esfereïdors; o, el que per mi és més important, construir una banca pública a escala del País Basc per obtenir diners per finançar els projectes necessaris socialment, tancar els forats, etc.

-
"ETA, com a organització armada, ha estat vençuda, però el moviment polític que s'ha format al seu voltant ha sortit vencedor"
-

Amb vista a concloure acords de govern, Urkullu ha anunciat que no exclourà cap força. La candidata d'EHB, Laura Mintegi, va denunciar, en un debat electoral, que el PNB i el PSE tenen un acord ocult de govern. Tanmateix, a les Juntes Generals de Biscaia, el PNB va pactar els pressupostos directament amb el PP.

La seva hipòtesi és molt clara: governar tots sols i, segons de quina qüestió es tracti, pactar amb un o un altre partit. Els pressupostos? Si el PSE no s'hi avé, amb el PP. Altres qüestions, com ara l'autodeterminació o l'eùscar? En un moment determinat, podria demanar suport a EHB. Pel que fa a aquesta qüestió, el que més m'amoïna és que EHB, a la primera compareixença, hagi dit que està disposada a pactar amb el PNB per fer país, tot i que, en realitat, EHB sap que els consensos que pugui tenir amb el PNB per fer país són molt minsos, començant per les infraestructures o per l'ensenyament i la sanitat.

Amb els partits nacionalistes bascos amb dos terços dels escons del Parlament, preveus algun pas cap a la independència?

Aquí encara no hi ha l'onada que s'ha viscut a Catalunya. Aquí ha estat diferent: a Madrid, van etzibar una plantofada a Ibarretxe quan es va aprovar el pla, però, per raons derivades de l'estratègia de l'esquerra *abertzale*, d'una banda, i del mateix PNB, de l'altra, no hi va haver resposta. A més, durant els darrers anys, s'havia produït un afebliment de

Gorripidea o l'herència de Zutik

Gorripidea és el nom del darrer projecte militant en què participes. Què és i com va sorgir?

El nostre grup anterior era Zutik, sorgit fa vint anys de la fusió de l'EMK i l'LKI, que tenien organitzacions germanes a l'Estat espanyol: MC i LCR. Érem una organització una mica especial; en moltes qüestions, ens movíem al voltant de l'esquerra *abertzale*, però vam ser capaços d'obrir espais nous en el feminisme, l'ecologisme i l'antimili-

tarisme. Va arribar un moment, però, en què la nostra capacitat com a grup es va anar exhaurint i, en aquest context, vam arribar a l'època d'Euskal Herritarrok. Alguns hi vam participar, però, quan el procés de pau es va enfonsar, Zutik va entrar en una dinàmica dissolvent, tant des del punt de vista ideològic com pràctic, i un sector de gent es va anar allunyant de mica en mica dels fonaments de l'esquerra revolucionària. Quan Zutik es va dissoldre, alguns

ens vam organitzar amb el nom de Gorripidea. Gorripidea es considera una organització anticapitalista, internacionalista i, a la vegada, sobiranista en un sentit ampli. La nostra pràctica políticocultural es mou en el sindicalisme, sobretot a l'Ezker Sindikalaren Konbergentzia (ESK), en els moviments contra el tren de gran velocitat i en l'àmbit cultural, el feminisme, la memòria històrica o la lluita contra els desnonaments.

l'*abertzalisme* que ara s'ha capgirat. I és veritat que l'independentisme ha crescut, però encara és un independentisme ideològic i militant; aquí, aquest independentisme sociològic ampli i plural que es veu a Catalunya encara no hi és. Però tampoc no es pot descartar un salt bruscat. La nova majoria *abertzale* podria suposar un pas, però penso que la qüestió se centrarà més en l'autodeterminació o el dret a decidir que no en la independència pura.

-
"Si Mas fa el que ha promès, crearà problemes al PNB"
-

Urkullu ha dit que maldarà perquè, durant aquesta legislatura, la Comunitat Autònoma Basca obtingui un estatut polític nou. Què esperes en aquest àmbit? Un estatut nou?

Si els catalans tiren pel dret, potser es veurà obligat a fer alguna cosa. Si Mas fa el que ha promès, és a dir, avançar, legalment o al marge de la llei, crearà problemes al PNB. Si no compleix, Urkullu respirarà tranquil en aquest aspecte i es dedicarà més a gestionar altres àmbits, la crisi, etc. Però, la veritat és que, aquí, tampoc no tindrà gaire marge de maniobra.

Com valors el primer any de gestió de Bildu al reguitzell d'ajuntaments on governa i, sobretot, a la Diputació Foral de Guipúscoa?

Diria que en tinc una visió favorable, però no exempta de crítica. Entre ells mateixos, es veuen tendències pragmàtiques, en alguns casos, i tendències antisistèmiques, en d'altres, fet que provoca moviments diferents. Per exemple, jo estic d'acord amb la decisió d'implantar el sistema de recollida d'escombraries porta per porta. Una cosa bona que té aquest sistema és que t'obliga a responsabilitzar-te dels teus residus. També em sembla molt bé la posició que ha pres contra les macroinfraestructures. En canvi, crec que s'ha equivocat amb l'acord de creació de Kutxabank. Aquest procés de bancarització és molt perjudicial i les suposades garanties no serviran de res quan decideixin, mitjançant la privatització, desmantellar l'acció social del banc nou. La polèmica amb ELA sobre l'afer de la reforma fiscal, en canvi, no la veig gens clara. D'una banda, la denúncia d'ELA és assenyada en molts aspectes, però, de l'altra, tinc dubtes, perquè els especialistes de Bildu no han dit que aquesta sigui la seva estratègia, sinó que havien de fer un pas endavant, tot i que fos mínim, i que després en farien més. Per tant, caldrà esperar que s'apliqui la nova política fiscal per veure quina direcció pren. Tanmateix, és veritat que ha fet alguns passos i que, en l'àmbit fiscal, Guipúscoa és diferent de Biscaia o Àlaba.

L'agroecologia a Mallorca: un revulsiu per a la pagesia illenca

El 12 d'agost de 1999, un grup d'activistes de la Confédération Paysanne va destruir un McDonald's a Milhau (Occitània), durant una acció en defensa de les lluites pageses que va donar la volta al món i va arribar a les Illes Balears: un arxipèlag històricament agrari que la indústria turística més depredadora d'Europa havia

deixat amb un sector primari sense recursos i sense futur. Aquell fet va marcar una generació de joves pagesos i pageses que, avui dia, treballen perquè la sobirania alimentària, l'equitat social i la revalorització d'una de les tradicions pageses més antigues de la mediterrània occidental floreixin a Mallorca.

Antoni Lluís Trobat

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

La primavera de 2002, en plena efervescència de l'onada de mobilitzacions socials arreu dels Països Catalans contra l'aznarisme, Tomeu Perales era un estudiant d'Educació Social a la Universitat de les Illes Balears de 22 anys. "Militava a la CEPC al campus i havia participat en el moviment alterglobalitzador i en l'ecologisme social. A casa, per via materna, havia viscut la cultura pagesa i, a més, com a herència –com moltes famílies de la part forana de Mallorca–, teníem una petita finca. Per tant, suposo que el cuquet ja el tenia a dins", explica aquest jove pagès, productor agroecològic, que enguany fa deu anys que va convertir la terra en el seu projecte de vida. Perales és, tanmateix, part d'una minoria activa i emergent dins el camp illenc. De les prop de 6.000 treballadores considerades pageses per l'administració a les Illes Balears –una xifra confusa on hi ha moltes precàries, migrades i locals, amb dedicació parcial–, prop de 500 estan registrades a l'Associació de Pro-

Des de principis d'aquest segle XXI, l'agroecologia ha anat agafant embranzida a Mallorca

-
Aina Socies

“Les Jornades d'Agroecologia de Mallorca, el 2008 i el 2009, representaren un pont entre el discurs anticapitalista i la societat rural tradicional”

ductors d'Agricultura Ecològica i es pot considerar que una cinquantena, aproximadament, majoritàriament joves, han adoptat l'agroecologia com a disciplina de feina. “Per a mi –i crec que per altres joves que hem decidit emprendre aquest camí–, ha estat cabdal combinar les experiències externes que anàvem descobrint, des de conèixer i fer contactes amb activistes del col·lectiu madrileny BAH (Bajo el asfalto está la huerta) que vivien a Palma fins a participar en algunes edicions de

la Universitat d'Estiu de l'Horta de València. Tot plegat, sumat a un gran interès en aprendre dels nostres majors: de la pagesia tradicional mallorquina, òbviament arreladíssima al territori i que connectava, a nivell filosòfic i de pensament, amb les idees de sobirania alimentària, respecte pels ecosistemes i justícia social que ens arribaven de moviments camperols llatinoamericans com l'MST”, explica Perales.

És complex, certament, parlar de pioneres dins l'agroecologia mallorquina o de quin és el fil roig que uneix les lluites i els projectes de la generació del jove pagès que es posa en marxa a partir dels primers anys del nostre segle amb les batalles dels anys setanta, vuitanta i noranta. De tota manera, per Perales, “els anys noranta són l'espurna que encén moltes coses: la tasca de la Unió de Pagesos de Mallorca –que ja s'estava desenvolupant des dels anys setanta–, iniciatives del món àcrata per lligar la pagesia i el vegetarianis-

me o la singularitat de projectes com el de Joan Adrover a Petra o el de Gori Negre a Santa Maria”. Tanmateix, dins l'agricultura ecològica illenca, és bo diferenciar –a grans trets i amb matisos importants– dos blocs d'opinió i de fets. D'una banda, el de les productores, consumidores i activistes socials que reivindiquen l'agroecologia com un moviment anticapitalista que s'ha de conjugar amb el cooperativisme per superar les estructures de comercialització estandarditzades del sistema i, de l'altra, el d'uns sectors, bàsicament consumidors, sovint de classe mitjana, propers als plantejaments de les noves espiritualitats *new age* i al voltant de la revista palmesana *Namaste* i de l'Slow Food-Illes Balears, que treballen des d'una perspectiva molt permeable. “Al final, tothom contribueix a fer créixer la consciència de la necessitat de produir i consumir amb criteris ecològics, responsables i de proximitat: uns ho fan portant la pensadora hindú Van-

dana Shiva a l'illa per explicar què és la sobirania alimentària i els altres generant cooperatives des de la base”, indica Beatriu Ferrer, membre d'una cooperativa de consum del llevant mallorquí.

Així, des de principis d'aquest segle XXI, l'agroecologia ha anat agafant embranzida a Mallorca, especialment a partir de fites importants, pel que fa a la lluita política, com assenyala Iñaki Aicart, participant de la Coordinadora Llibertària de Mallorca i activista de la plataforma Mallorca Lliure de Transgènics: “El moment àlgid dels darrers anys, a nivell movimentista, va arrencar el 2006 amb les campanyes de Mallorca Lliure de Transgènics (que van elaborar uns mapes-denúncia dels camps sembrats amb cultius modificats genèticament, sobretot a les zones de Sa Pobla i el Pla de Sant Jordi) i va continuar amb les dues edicions de les Jornades d'Agroecologia de Mallorca –molt reeixides i celebrades el 2008 a Esporles i el 2009 a Montuiri i a Ru-

berts— i la Setmana per la lluita pagesa i contra els transgènics de 2011, que representaren la suma de totes les sensibilitats, des dels moviments socials, l'espai llibertari i l'esquerra independentista, que apostàvem per una lluita agroecològica integral". D'alguna manera, es va pretendre construir un pont entre el discurs anticapitalista i agroecològic i la societat rural tradicional, intentant fugir dels cercles urbans i intel·lectuals, sovint allunyats de la praxi. En aquest sentit, Aicart recorda que "tot plegat ha coincidit en el temps amb el boom de les cooperatives de consum ecològic i de la pràctica de la cistella per unitat familiar, que va viure un creixement exponencial en aquells moments, però que ha patit un cert desgast, segurament per problemes diversos: el relleu, el context de crisi, etc."

"Cal impulsar els canals curts i directes de comercialització i enfrontar-se als processos d'elitització gourmet i d'especulació sobre els aliments bàsics"

L'aparició de grups i cooperatives de consumidores ha estat fonamental a l'hora de crear una massa crítica a favor de l'agroecologia. Així, iniciatives com la Cooperativa Agrohoritzontal a Palma o el Grup de Consum a Esporles, amb desenes de col·lectius més arreu de l'illa, han vinculat la necessitat d'una alimentació responsable, la defensa de la terra i els valors pagesos. L'ocupació autònoma d'espais urbans per crear-hi horts comunitaris (especialment esperonada des del 15-M amb la creació del Jardí-Hort d'Epicur a Palma) seria una de les darreres expressions d'un moviment profundament heterogeni. Així doncs, malgrat els avenços, la crisi global del capitalisme que vivim fa plantejar reptes importants a l'agroecologia mallorquina, que Tomeu Perales resumeix així: "Hi ha tres factors que seran clau per veure cap on anam: d'una banda, la consolidació de les organitzacions que treballen l'agroecologia a casa nostra, com

l'Associació de Varietats Locals de les Illes Balears (entitat que promou l'ús de llavors autòctones i s'enfronta a la globalització cultural recuperant formes de cultiu i de consum gastronòmic pràcticament extingides), l'Associació de Productors d'Agricultura Ecològica o la pròpia Unió de Pagesos; de l'altra, aconseguir impulsar el lligam consumidor-pagès enfortint els canals curts i directes de comercialització i enfrontant-se als processos d'elitització gourmet i d'especulació sobre els aliments bàsics, i, finalment, vertebrar una pagesia autocentrada i netament anticapitalista, en línia amb l'herència discursiva de les Jornades d'Agroecologia de Mallorca".

La Unió de Pagesos de Mallorca: del Congrés de Cultura Catalana a Via Campesina

"El neoliberalisme i la globalització cultural i econòmica han delmat les societats autòctones i els seus drets, començant per les pagesies, en un procés depredador que cal aturar", afirma Mateu Morro, històric de l'esquerra mallorquina i coordinador de la Unió de Pagesos de Mallorca (UPM). El naixement d'aquest sindicat, enmig de l'impuls social que va significar el Congrés de Cultura Catalana de 1976 i amb una sintonia clara amb la posada en marxa de la Unió de Pagesos de Catalunya i la Unió de Llauredors i Ramaders del País Valencià en aquells anys, va possibilitar que, per primer cop en la història contemporània, el món agrari mallorquí s'autoorganitzés —tret d'un cert mutualisme camperol d'inspiració catòlica molt lligat als grans propietaris durant el segle XIX, al camp illenc, no hi havia experiències històriques com la de Catalunya als anys vint i trenta. La segona meitat dels setanta i els vuitanta foren, com recorda Morro, "anys de creixement del moviment reivindicatiu pagès, amb si-

nergies i complicitats clares amb l'ecologisme combatiu representat pel GOB i amb l'esquerra nacionalista de vocació institucional; de fet, un dels lemes del Partit Socialista de Mallorca-Esquerra Nacionalista (PSM) a les eleccions autonòmiques de 1983 fou *Pagesos al Parlament* i, a la seva llista per Mallorca, hi participaren dirigents de la UPM com Pere Llinàs o Josep Estelrich". El 1992, coincidint amb una campanya de protestes davant el consolat dels EUA a Palma contra el GATT (l'organisme antecessor de l'Organització Mundial del Comerç), va sorgir el Grup de Pagesos per l'Agricultura Ecològica dins la UPM. "Aquell fou el començament —explica Morro— d'un llarg camí que, tanmateix, ha agafat força a principis dels 2000, coincidint amb el moviment alterglobalitzador sorgit a l'Amèrica Llatina (de fet, la UPM fa part de Via Campesina) i que no cessa de créixer, amb enormes dificultats, però amb pas ferm: l'agroecologia hauria de ser la sortida pel nostre camp".

A les II Jornades d'Agroecologia, es va promoure la recuperació dels tradicionals enfilalls mallorquins de tomàquet -
Iñaki Aicart

Un barri fins a 'las tetas'

FOTOGRAFIA: Higinia Roig

Ans que construïssin el maleït hotel, podia mirar, des de la meua habitació, els dos turons de Vallekas, popularment, *las tetas*. Podia jeure al meu llit i veure el parc de *las tetas* dibuixant la línia de l'horitzó i coronant-lo, la torre dels bombers, ben alerta.

La delirant carrera per cobrir-ho tot de totxo, asfalt i formigó ens va anar privant de coses molt valuoses a mesura que omplia les arquas de les promotores immobiliàries, les entitats financeres i altres estrelles del porno del capitalisme financer.

Pot semblar un detall sense importància el que jo vegi o deixi de veure des del meu balcó, amb la que està caient. Però resulta que ja gairebé no reconec els escenaris on vaig créixer. Diuen que la pàtria de cadascú és la infància. La meua pàtria, com la de tants altres, va ser ocupada pels exèrcits de promotors immobiliaris i sotmesa, com tantes altres

coses, a un règim d'especulació immobiliària i operacions urbanístiques de proporcions bèl·liques.

La torre de bombers s'aixeca sobre un altre símbol, un d'aquells barris en remodelació que van donar lloc al moviment veïnal. Parcs i habitatges arrencats al règim (al de Franco i al que va venir després) a força de poble.

Durant anys, ho veia des de la meua finestra, semblava demanar la paraula des d'allà, des del fons del meu barri. Avui, la premsa ens recorda, amb una breu intervenció, una vella veritat que, un dia, milers de quilòmetres més enllà de la línia de l'horitzó, va formular *el meu general* Emiliano Zapata: "Si no hi ha justícia per al poble, no hi haurà pau per al govern".

Tractant-se d'una pintada a la torre de bombers de *las tetas* de Vallekas, no es pot dir més clar, però tampoc més alt.

Nacho Murgui

observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

OPINIÓ

'Why poverty?' la cara comercial de la lluita contra la pobresa

T'V3 emet, aquests dies, el que s'anuncia com un dels projectes internacionals més rellevants dels últims anys: *Why poverty?* Es tracta d'una sèrie de vuit documentals sobre la pobresa que emeten més de 70 televisions d'arreu del món. Pel títol, es podria pensar que el problema es tracta de manera profunda i crítica. Però, per aconseguir que vuit documentals arribin a grans masses d'audiència, no han de molestar ningú i una bona sèrie documental sobre la pobresa no hauria de ser còmoda ni comercial.

El primer documental, titulat *Doneu-nos els diners*, és protagonitzat pels músics Bob Geldof i Bono i les seves iniciatives solidàries amb "els pobres de l'Àfrica". El to d'aquest documental és paternalista durant 47 dels 52 minuts que dura. Els cinc minuts restants se cedeixen amablement a les veus crítiques

amb la iniciativa de les estrelles del rock, la majoria africanes.

Que Bono, Geldof o Bill Gates (que també se suma a la iniciativa) parlin de solidaritat és tan absurd i contradictori com que l'Starbucks vengui cafè de comerç just. Els tres s'han enriquit desmesuradament gràcies a un sistema, el capitalista, que ofega tant la població més pobre de l'Àfrica com la de l'Amèrica del Sud, l'Àsia oriental i Europa, que no s'escapa de la pobresa extrema. Posats a respondre la pregunta "Per què pobresa?", el documental hauria pogut esmentar els efectes devastadors que tenen les extraccions petrolíferes per als habitants de la zona i preguntar a Bono si la seva part solidària no li impedeix assegurar-se una jubilació milionària invertint en petroli. També hauria estat interessant saber què en pensava Bill Gates, de l'exploatació laboral i l'ocupació forçada de menors a les fàbri-

ques xineses on es fabrica els seva tecnologia.

El documental no posa en dubte el sistema de vida del Nord ni els seus efectes al Sud, sinó que apel·la a sentiments com la compassió o el deute del *bon cristià*, que ha d'ajudar els més necessitats. Dirigents tan solidaris com Clinton i Bush es van afegir a la campanya per netejar-se una mica la cara i la consciència i pressionar la resta de polítics americans perquè condonessin el deute extern a l'Àfrica com a símbol de bona voluntat. El deute extern és l'únic problema africà que s'esmenta al documental i es dedica menys de dos minuts a explicar-lo. Algú hauria pogut esmentar, també, que l'Àfrica no és un país, sinó un continent, plural i heterogeni.

Senyors, acabar amb la pobresa no és cosa d'herois, sinó de justícia, paraula que -per cert- no apareix al documental. MARTA PALAU

TELEVISIÓ

Els nous documentals de Després de la pau aterren a Guatemala i Rwanda

El grup de periodistes impulsor del projecte Després de la pau ha presentat els dos nous documentals de la sèrie, centrats en la vida després del genocidi de Rwanda de 1994 i de les massacres d'indígenes que s'han produït les darreres dècades a Guatemala. Com

en els altres documentals del projecte, l'objectiu de Després de la pau és explicar els camins cap a la pau que s'han dut a terme a diferents països que han estat víctimes de conflictes armats d'importància i mostrar la paraula de la societat civil en aquests processos

de reconciliació. En el cas de Rwanda, el documental es pregunta sobre el procés de memòria històrica i de justícia dut a terme al país i les reclamacions de les rwandeses davant aquest genocidi històric. La producció ha comptat amb la col·laboració de l'ONG rwandesa

Urungano Youth and Media, una organització formada per periodistes que intenta crear una comunicació basada en la cultura de la pau.

El documental sobre Guatemala pretén explicar el conflicte que hi va haver entre els pobles indígenes maies i les diverses dictadures

militars que es van succeir al país. Els actes de genocidi han estat denunciats per diverses organitzacions, entre elles Rex We, que treballa pels drets dels pobles indígenes guatemalencs i col·labora amb la gent de Després de la pau. JAVIER BORRÁS I ARUMÍ

FREQUÈNCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpirtu.

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

una altra economia és necessària
una altra forma d'establir ja és possible

coop57
serveis financers ètics i solidaris
www.coop57.coop

Reparacions
manteniment

DIVA HOGAR

93.346.86.01
BCN - 24h. www.clubdivahogar.com

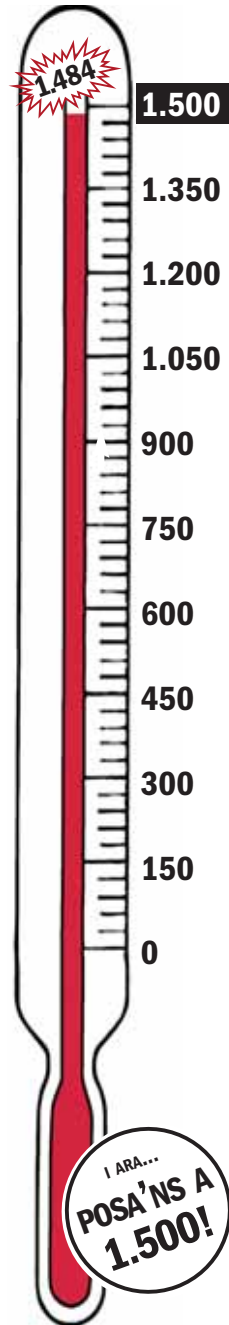
COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC
a PERSONES i entitats
d'economia SOCIAL
www.cronda.coop

arç
cooperativa
www.arccoop.coop

espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

CONTRA LA

LLEI DEL SILENCI

POSEM LA

DIRECTA

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA

BARCELONA, GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Ramba · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Casal de Barri de Prosperitat · Plaça Àngel Pestaña s/n | Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Espai Icària · Arc de Sant Cristòfol, 11-23 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Tèrria Malea · Riego, 16 | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15 | Koiton club · Rossend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Espugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GAVA:** Art Voltaic · Sant Joan, 1. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Can Ramon · Baixada de la Trinitat 5 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Llibreria Drac · Ferran Puig 38. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeilienc · Vidal i Ribas, 23 | Tèrria Índia · Jacint Verdaguier, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kriperia · Galícia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TARRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 16 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrielló, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EGIPTE · 26 DE LES 100 PERSONES QUE INTEGRAVEN LA COMISSIÓ CONSTITUCIONAL VAN DIMITIR ARRAN DEL CONTROL ISLAMISTA

Mursi aprova la Constitució a corre-cuita

Marc Almodóvar
Alexandria

AHMED IADALLAH

Amb nocturnitat i traïdoria. Així es va votar l'esborrany constitucional de la futura república egípcia. La primera sense Mubarak, però la primera amb Mohammed Mursi, president membre dels Germans Musulmans, que ha vist en l'aprovació del text constitucional la millor sortida de la crisi creada pels seus decrets, presentats una setmana abans (veure DIRECTA 296). Una crisi que, els darrers dies, ha fet sortir al carrer milers de persones contra el president i ha provocat la invasió popular de més de mitja dotzena de seus de la formació islamista arreu del país. La fractura social ha adquirit caires de conflicte civil al delta del Nil, on els enfrontaments entre les dues faccions han deixat centenars de persones ferides, especialment a la ciutat obrera de Mahala. Un noi de quinze anys va morir a Damanhour el 25 de novembre i tant islamistes com seculars se'n disputen l'afiliació.

La fractura social ha adquirit caires de conflicte civil al delta del Nil

Davant la fractura evident, les forces islamistes es van apressar a aprovar l'esborrany de Constitució el dia 29. L'inici de la votació del text es va anunciar per sorpresa, tot i que el president Mursi havia donat dos mesos més de marge a una comissió que ja en portava sis de feina, caracteritzats per la confrontació, fins i tot física, entre els seus membres. L'aprovació va arribar justament l'endemà que l'assemblea tanqués la negociació sobre els articles referents a les forces armades, que va suposar mantenir les principals demandes de l'exèrcit recollides pel document *Selmi* (que, en el seu moment, va generar l'oposició de la majoria de forces polítiques, inclosos els Germans Musulmans). L'esborrany garanteix que el ministre de Defensa continuarà sent militar i el no monitoratge parlamentari dels pressupostos de l'ex-

Milers de persones van sortir al carrer per expressar el rebuig als decrets aprovats pel president Mohamed Mursi el 22 de novembre

xèrcit. L'article 198, a més, obre la porta als controvertits judicis militars sobre població civil en casos que "perjudiquin les forces armades"; més de 12.000 civils han estat jutjats per aquest procediment des de la caiguda de Mubarak.

De fet, els dos membres de les forces armades van ser dels pocs representants de les estructures seculars de l'Estat que no van boicotejar la fracturada comissió constitucional. Els intents islamistes de conciliació, a través de la institució religiosa d'Al Azahar, van ser en va. La comissió va veure com 26 de les 100 persones que la integraven dimitien arran del control islamista no representatiu de la pluralitat de la societat que s'hi exercia. Entre les dimissions de darrera hora, hi havia la d'una església copta, que afirmava que no havia tingut temps material per estudiar el text. Onze noms van ser reemplaçats, majoritàriament per nous representants

islamistes amb l'objectiu d'assegurar-se el quòrum necessari per aprovar el redactat constitucional. De les set dones membres de la comissió original, només quatre van participar a la votació final.

Els articles de la futura carta magna egípcia es van aprovar, un rere l'altre i sense oposició, durant una sessió que va durar setze hores

Hi havia pressa. Setze hores de debat estèril, durant les quals, un rere l'altre i sense oposició, s'apro-

vaven els articles de la futura carta magna egípcia. La situació va arribar a extrems kafkians quan, de matinada, setze membres van tombar l'article 139, referent al sistema d'elecció del primer ministre. El president de la comissió, Hossam el Gheriany, va fer repetir la votació amb l'amenaça que rebutjar l'article implicava ajornar la sessió 48 hores. Aleshores, ja només quatre membres van mostrar el seu rebuig a un article que s'afegia, com tots els altres, a l'esborrany.

El text constitucional va aixecar les crítiques de grups de drets humans. Amnistia Internacional alerta que "limita llibertats fonamentals i ignora els drets de les dones". Entre d'altres, l'esborrany elimina l'obligació de l'Estat de subministrar salut, habitatge i feina a la població, com recollia el text de 1971. Tampoc inclou cap article que prohibeixi específicament la discriminació de gènere, però sí que destaca

que l'Estat és responsable de garantir "la reconciliació entre les obligacions de la dona respecte la seva família i la seva feina". La família es descriu com el pilar de la societat egípcia, "basada en la religió, la moralitat i el patriotisme".

Mohammed Mursi ha convocat el poble egipci a les urnes el 15 de desembre. Una votació que, en una societat cada cop més fraccionada, corre el risc -molt alt- de convertir-se en un referèndum que, més enllà d'aprovar o rebutjar la carta magna, esdevingui un plebiscit indirecte sobre la figura del president i, per extensió, afecti la popularitat dels Germans Musulmans. Un referèndum que es preveu intens i brut i que les forces seculars, que es mostren contràries a aquesta Constitució, estan estudiant si boicotejar. De moment, un gran nombre de jutges han anunciat que no pensen monitoritzar un referèndum per una carta magna que consideren il·legítima.

, roda el món

MÈXIC • EL NOU PRESIDENT PEÑA NIETO INAUGURA LEGISLATURA AMB 96 DETENCIONS I TRES PERSONES GREUMENT FERIDES

La ràbia de les mexicanes esclata amb el retorn del PRI al poder

Sílvia Abadía
Ciutat de Mèxic

Dia 1 de desembre: Peña Nieto pren possessió de la presidència mexicana i els moviments socials prenen posicions el carrer. Són les quatre del matí, encara regna la foscor al cel de la Ciutat de Mèxic. Una comitiva de 200 estudiants procedents de diferents indrets del país inicia la marxa cap al Palau Legislatiu de San Lázaro. Surten de l'acampada 132, establerta al monument Revolució a finals de juny i mantinguda com a centre d'operacions. La tensió ofega l'aire, els crits de guerra trenquen el silenci dels barris considerats "més perillosos" per la classe dirigent, les càmeres dels mitjans lliures transmeten la situació a les xarxes socials. Simultàniament, quaranta autobusos provinents d'Oaxaca trepitgen l'asfalt en direcció a la capital del país. A les set del matí, una trucada telefònica a l'acampada clama: "Si us plau, porteu-nos gases i coca-cola, això ja ha començat i va fort". No n'hi ha prou amb les màscares antigàs que el dia d'abans ocupaven la taula de comunicació de l'acampada i les farmàcies repartides a les motxilles. El nou govern té ben preparada la inauguració: l'exèrcit, la policia d'elit, grups de xoc, policia judicial preventiva i policia judicial federal responen a qualsevol acte considerat "indefinit". Des de fa una setmana, la zona de San Lázaro està rodejada per més de sis quilòmetres de tanques de dos metres d'alçada.

Milers de persones s'han organitzat contra la normalitat imposada a Mèxic

A la rereguarda, hi ha joves i grans, mestres i estudiants; pares, mares i mainada que mantenen un espai obert per a noves comitives. Finalment, arriba la multitud d'Oaxaca. La Coordinadora Nacional de Trabajadores de la Educación (CNTE) és qui ha organitzat els autocars i ha establert una zona "de seguretat" a la ciutat. Allà, la tranquil·litat s'aconsegueix amb alegria i organització:

unes gestionen el menjar, les màscares antigàs i la coca-cola que serveix per pal·liar la picor al coll causada pel gas; d'altres van i vénen de l'acció. Els gasos lacrimògens envaeixen l'aire, les explosions de so i el jovent -bona part d'ell, menor- ocupen l'espai en una guerra èpica contra el mur que defensa el congrés. Ja són quatre hores de batalla campal, fins que les activistes decideixen anar cap a la plaça del Zócalo. Però l'Ajuntament està envoltat i, per tant, tornen cap a l'acampada. Aleshores, la batalla i la persecució policial recomença, al centre de la ciutat, amb tota la seva magnitud: revisions de motxilles al metro, detencions a qualsevol cantonada i projectils de bales de goma i de pots de gas. La situació es manté durant tot el dia, fins entrada la nit.

Feia molts anys que la capital mexicana no vivia un episodi repressiu com el del dia 1 de desembre

La investidura de Peña Nieto es va inaugurar amb 96 detencions -una vintena d'elles, de menors- i vint persones ferides, tres de gravetat. El dia 2 al vespre, amigues i familiars de les detingudes continuen a les portes de la comissària de l'Agència 50. Tothom estava commocionat, compungit, replegat. Les tendències mundials també es representen a Ciutat de Mèxic: el sistema ordena, la gent lluita; l'Estat reprimeix, les persones s'organitzen.

Un abans i un després

Feia molts anys que la capital mexicana no vivia un episodi repressiu com el del dia 1 de desembre. L'arribada del Partit Revolucionari Institucional (PRI), encapçalat per Enrique Peña Nieto, s'ho val. Els mitjans de comunicació del país celebren el ritual institucional i conviden la població a fer el mateix. Però milers de persones s'han organitzat contra la normalitat imposada. La lluita va engegar després de dos anys de cam-

Un grup de manifestants intenta trencar la línia policial que protegeix el Palau Legislatiu de Mèxic

La policia mexicana va detenir gairebé un centenar de persones i en va ferir una vintena

panya propagandística a favor de Peña Nieto, gràcies al monopoli que té el PRI als canals de televisió més populars i a la compra de vots, capaç de convèncer qualsevol amb pocs recursos econòmics i la intimidació, dissimulada per un sistema social caciquista estès a moltes regions del país. El moviment Yosoy132 va alçar la veu amb contundència el mes de maig. Moltes assemblees i organitzacions van respondre a la crida i es va celebrar la primera Convenció Nacional Contra la Imposició, on es

va articular un discurs que anava més enllà: la imposició no sols és el PRI, sinó també el sistema, les institucions i les polítiques que s'apliquen. La reforma laboral aprovada el novembre, la guerra contra els narcos (que ha causat 90.000 morts) i les expropiacions de terres són alguns dels motius que fan que tanta gent simpatitzi amb la protesta. S'han organitzat xerrades a les universitats, grups de treball, convencions, denúncies públiques de la corrupció i mobilitzacions a tots els

estats mexicans. Però hi ha silenci oficial. El reconeixement governamental i de tants organismes internacionals cap al PRI ha fet explícita la seva victòria mediàtica. Les assemblees i les organitzacions populars, però, no s'han aturat i la segona Convenció Contra la Imposició de Peña Nieto va aconseguir convocar un assalt a la cambra de diputats mexicana -que va acabar amb la batalla de l'1 de desembre- per evitar la investidura del president electe i -segons molta gent- il·legítim.

RAÚL IBÁÑEZ

R. I.

ESTAT ESPANYOL · ELS PARTITS FEIXISTES S'INSPIREN EN LES CAMPANYES BENÈFIQUES D'ALBA DAURADA

La ultradreta espanyola estreny els vincles amb els neonazis grecs

Àlex Romaguera
Barcelona

Era qüestió de temps que els neonazis d'Alba Daurada desembarquessin a l'Estat espanyol. La seva irrupció al Parlament grec amb 21 diputats i un 7% dels vots el juny passat feia presagiar que aviat se'ls convidaria a difondre el seu ideari ultranacionalista. Això va passar els dies 18 i 19 de novembre a Madrid, en el marc de les Jornades de la Dissidència, organitzades per Ediciones Nueva República i el Círculo de Estudios la Emboscadura, entitats vinculades al partit d'inspiració neonazi -o nacionalrevolucionari, com prefereixen definir-se- Moviment Social Republicà (MSR).

Els neonazis espanyols copien les iniciatives que han permès a Alba Daurada penetrar a les capes més afectades per l'atur i la pobresa

En el curs de la trobada, el dirigent de l'MSR, Juan Antonio Llopart, va compartir taula amb el responsable de relacions exteriors d'Alba Daurada (Jrysi Avgi, en grec), Nick V. H., que durant la seva intervenció va repassar els eixos programàtics d'un partit que, sobre la base del nacionalsocialisme, planteja expulsar la població immigrada, castigar l'homosexualitat, foragi-

Alba Daurada va compartir taula rodona amb l'MSR i altres partits ultrs el 18 i el 19 de novembre a Madrid

tar les persones sense sostre i abolir els partits d'esquerres.

Les desfílades a les grans ciutats i les campanyes als barris més empobrits han permès que Alba Daurada rebí l'adhesió d'aquells segments socials que, en l'actual context de crisi, busquen seguretat i resoldre els seus problemes de manera expeditiva. Dos extrems que el partit neonazi els ofereix mitjançant un servei de seguretat coordinat amb els cossos policials, on té desenes de membres infiltrats, i el repartiment de queviures a les famílies més necessitades.

De tot plegat, en va parlar Nick V. H. a les Jornades de la Dissidència, durant les quals va confessar la

seva amistat amb el conegut líder negacionista espanyol Pedro Varela i amb la Falange Española, Espanya 2000, Democràcia Nacional i el mateix MSR. Una prova d'aquesta simpatia ha estat la presència del líder d'Alba Daurada, l'exmilitar Nikolaos Michaloliakos, a algunes convocatòries de Democràcia Nacional, o la participació de dirigents de l'MSR a les trobades ultranacionalistes organitzades a Grècia. El mateix Llopart va intervenir al darrer col·loqui d'Alba Daurada celebrat el 15 d'agost a la ciutat de Tessalònica, que va servir per reforçar els vincles entre les dues formacions de cara a posicionar-se davant la crisi europea i a promou-

re nous mètodes d'acció política. A més de l'MSR i Alba Daurada, també hi van participar l'hongarès Jobbik i l'italià Forza Nuova.

Ultrs amb pell d'ONG

Sembla difícil que Alba Daurada constitueixi una filial a l'Estat espanyol. No així a Itàlia, on fa poques setmanes l'anomenada Alba Dorta va obrir les seves primeres seves a Milà, Varese, Brescia i altres ciutats de la Llombardia. Entre les seves proclames, aquest nou partit ja ha avançat l'objectiu d'acabar amb el poder financer, la maçoneria, el sionisme, les màfies xineses i "la resta de forces que posen en perill la identitat nacional italiana".

En canvi, a l'Estat espanyol, malgrat els rumors que circulen pels fòrums ultrs, tan sols ha aparegut el nom de Miguel Ángel Fontán, exmembre del neonazi Moviment Patriòtic Socialista (MPS), com a possible impulsor d'una organització germana que duria el nom d'Amanecer Dorado. De moment, però, aquesta possibilitat es descarta a curt termini, ja que l'MSR, Democràcia Nacional i també España 2000 han acordat amb Alba Daurada evitar qualsevol ingerència que els perjudiqui i reforçar la coordinació mútua.

Una bona mostra d'aquesta entesa és la proliferació dels seus líders en actes conjunts, però, també i sobretot, la importació a l'Estat espanyol d'algunes iniciatives que han permès que Alba Daurada es fes un lloc entre la ciutadania grega. De totes elles, destaquen les campanyes caritatives que, inspirant-se en els seus homòlegs grecs, l'MSR, Democràcia Nacional i España 2000 tiren endavant amb l'objectiu de penetrar a les capes més afectades per l'atur i la pobresa.

Així, mentre l'MSR prepara el recapte de roba, llibres i productes de primera necessitat a barris de Madrid o Barcelona per les festes de Nadal, España 2000 utilitza com a pantalla la seva ONG Hogar Social Patriota María Luisa Navarro per abastir famílies excloses a les ciutats de València, Alcalá de Henares o Valladolid.

Amb aquestes campanyes, que també inclouen concerts, àpats populars i partits de futbol benèfics, la ultradreta espanyola emula els grups feixistes grecs, que, gràcies a la caritat i a les patrulles al carrer, es presenten com els "vigilants" i "protectors" d'una Europa que volen blanca i lliure d'immigració.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

“Parlem de la gana, aquesta energia prèvia que et porta a cometre errors, salvar-te o matar-te”

Entrevista a Francis Díez, cantant del grup Doctor Deseo

Parlar de Doctor Deseo és parlar de la ciutat grisa de Bilbao i de les criatures de la nit, però, sobretot, és revelar les entranyes més íntimes de tota una generació. Al llarg d'aquest 2012, la banda ha visitat Barcelona en dues ocasions; la primera va ser un concert a la Sala Apolo per presentar el seu tretzè disc 'Al amanecer seguir soñando', una obra artística i musical tenida de tocs cabareters i teatrals; la segona, el 23 de novembre, dins el cicle EhSona 2012 organitzat per l'associació Euskal Etxea, on van fer un concert pensat per a totes les persones que els han seguit durant aquests vint-i-tres anys. Vam aprofitar aquesta ocasió per poder parlar amb l'ànima, compositor i veu del grup, el polifacètic Francis Díez.

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Durant aquests vint-i-tres anys de carrera, heu mostrat passions, pors, desitjos, soledats... Què us queda a dins per explorar?

Home, jo crec que hem estat treballant les coses bàsiques des del principi, però el que intentem, amb el temps, és donar-los una altra perspectiva, perquè l'evolució com a persones. Per tant, el que explorem és sempre una perspectiva diferent sobre el mateix, més madura, més bona o menys, però sempre mutant. Per exemple, els territoris del desig, els hem abordat des de tots els punts de vista. En aquest sentit, recordo que la meua àvia sempre deia: "Per menjar, fan falta dues coses: bons aliments i gana!", nosaltres parlem de la gana, d'aquesta energia prèvia que et porta a cometre errors, a salvar-te o a matar-te, sobretot en una societat que sembla que vulgui abolir-la. **Quan dieu: "Parlem del policia que portem dins, que ens preocupa més que el de fora", feu referència al fet social d'abolir el desig i la moral imposada?** Sí, també té relació amb això, tot i que aquesta frase tracta més dels nostres inicis. Quan vam començar a tocar, hi havia l'explosió del rock radical basc i, a diferència

d'aquests grups, nosaltres tractàvem la part interna que ens fotia i ens oprimia, la que era capaç de limitar-nos; era contra aquesta part que nosaltres intentàvem i intentem disparar.

Podríem dir que, a diferència del rock radical basc, que denuncia el conflicte social per canviar les coses, vosaltres busqueu aquest canvi mitjançant el conflicte individual?

Nosaltres no som cristians i, per tant, no fem cap tipus de dualisme, com el típic amor-sexe o el clàssic individu-societat; nosaltres pensem que aquests conceptes estan íntimament lligats en tots els sentits, ja que un afecta l'altre i a la inversa. Llavors, quan nosaltres parlem de la individual estem parlant d'allò social i polític i viceversa. A part, som animals socials i el territori individual, que ens interessa furgar, és el que coincideix amb la resta i, per tant, és un territori social.

Tornant als inicis, quan començàveu, no us deixaven tocar als 'gazttxes' perquè no éreu políticament correctes. Què creus que ha canviat amb el temps?

Per explicar-ho, acostumo a recordar una anècdota de fa uns anys. Una nit, érem al típic bar bilbaí i, de cop, se m'acosta un noi i em diu: "Tu ets Francis de Doctor Deseo?". Jo li vaig dir: "Sí"; i va continuar dient: "Mira, jo sóc de Jarrai i, abans, em semblàveu una tonteria,

però, des que m'ha deixat la nòvia, crec que sou collonuts!!". Arran d'aquesta anècdota graciosa t'adones que aquest tipus de conflictes emocionals i potents fan molt més mal que els cops de l'Ertzantza o dels Mossos d'Esquadra perquè, amb aquests últims, t'hi pots enfrontar i fins i tot ho transformes en un acte heroic, però, quan un o una s'humilia, quan és capaç de fer cabronades que mai no hagués pensat que faria, quan té rancor... tot això fa molt més mal que els cops de porra. Crec que els han anat deixant tots els nòvies i nòvies i han descobert que, més enllà de la metafísica de la independència i el socialisme -que em semblen de puta mare, però no deixa de ser una metafísica-, hi ha una física que és molt

“En general, totes som unes putes, totes venem alguna part del nostre cos i tenim dret a fer-ho”

directa i que ens afecta molt més. **El vostre darrer àlbum compta amb la col·laboració d'artistes i escriptores com, per exemple, Itziar Ziga. Heu intentat fer la vostra obra artística total?**

De fet, és l'àlbum número tretze i volíem fer alguna cosa diferent. Vam decidir fer una aposta potent. Volíem fer un treball col·laborant amb molts amics, no per adornar el disc. Els vam passar uns paràmetres establerts, la citació amb que comença el disc ("Els contes de fades són més que reals, no només perquè ens expliquen que els dracs existeixen, sinó perquè, sobretot,

ROBERT BONET

ens diuen que se'ls pot vèncer") i una frase d'una cançó ("Somiar, desitjar, atrevir-se a transformar tot allò que ens fot"). Els transmetíem aquestes dues idees i el concepte del grup perquè en fessin el que volguessin i, al final, n'ha sortit un projecte unitari; i, en aquests temps, és important reivindicar el treball col·lectiu. **Parlant de l'escriptora feminista Itziar Ziga, tu ets feminista declarat i, de fet, a la teua obra, hi apareix la dona en tots els seus vessants. Què significa la dona per tu?**

Bé, doncs, és una part que jo també tinc; de fet, una part molt important de mi. Recreant una mica el mite d'Adam i Eva, la dona és l'origen de tot, del desig més potent, més fort i més humà, el que ens ha mogut fins ara: la curiositat o coneixement. Ja apareix al mite cristià, quan érem al paradís: és la curiositat d'Eva, que va gosar trencar amb tot i gràcies a la qual ens van expulsar d'allà. Per aquest motiu, la dona i el seu desig femení, som qui som. Evidentment, aquest desig, interpretat per un grup de misògins, ha fet que us caiguessin més de 1.000 anys de culpa.

D: Tens una cançó molt emotiva, "Nunca la podré olvidar (Balada para una triste puta)". Com veus aquest món?

De jove, em movia molt pel barri xino de Bilbao i m'encantaven aquells espectacles de cabaret,

veure els transformistes... A mi em flipaven aquells homes capaços de ser tant maricones i tant masculins alhora! També era el món de les putes; per mi, aquest és un tema molt contemporani; en general, totes som unes putes, totes venem alguna part del nostre cos i tenim dret a fer-ho. El que passa és que l'Església catòlica valora massa l'entrecuix i sembla que, si vens això, estàs alienada. I llavors, també hi ha la hipocresia general! De fet, nosaltres ens sentim molt i molt putes i reivindicuem que les dones tinguin el dret de pagar amb el seu cos o d'utilitzar-lo com els plagui. De fet, és amb les prohibicions que sorgeixen els monstres més obscurs i les perversions com el tràfic de blanques, per exemple. A part, també em sembla molt masculista el fet que l'home pugui accedir al poder mitjançant la violència i la força bruta i això sigui normal i, en canvi, si la dona accedeix al poder pel seu cos, es penalitzi.

Una altra dona de la teua vida és Bilbao. Què significa per tu?

Quan jo parlo de Bilbao és un cant a allò urbà i al conflicte que se'n desprèn, de la mateixa manera que Sisa parlava de Barcelona o Loud Reed parlava de Nova York. Parlar de Bilbao és parlar de les energies, els conflictes i les tensions que viuen les persones en general. Però és aquell lloc d'on marxés per trobar-lo a faltar; on m'escapo sempre; és amor-odi.

LIBRES

El gènere i la novel·la de l'amo es desmunten amb eines que no siguin de l'amo

La filòsofa i activista transfeminista Sayak Valencia presentarà el seu nou llibre el 12 de desembre a Barcelona

Marc Delcan
expressions@setmanaridirecta.info

MEDIA LAB

Com és allò d'escriure sense gènere? Això és el que intenta fer Sayak Valencia a *Adrift's Book* (Aristas Martínez, 2011), el llibre que presentarà el 12 de desembre (a les vuit de la tarda) a la llibreria Pequod (Milà i Fontanals, 59, Vila de Gràcia). Les padrines de cerimònia seran dos vincles entre la universitat més oberta i la investigació activa sobre el teixit social contrahegemoní: Meri Torras (professora de literatura comparada a la Universitat Autònoma de Barcelona, experta en gèneres) i Eloy Fernández Porta (*Afterpop*, professor a la Universitat Pompeu Fabra). Totes tres exerceixen l'activitat universitària "no com una disfressa, tampoc com una essència, sinó com alguna cosa que vas reiterant, sense ser sols una *performance*; és a dir, sense voler ser hipermòdern amb arguments dels moderns. Això, ara, no ens ho podem permetre", explica Valencia.

Sayak Valencia va gestar la novel·la 'Adrift's Book' mentre escrivia 'Capitalismo Gore', un assaig basat en la seva tesi doctoral

Les zones fronteritzades són zones internacionals de sacrifici

Sayak Valencia és una rara entre rars, una addicta a la filosofia, una amant dels riscos. Va néixer a Tijuana l'any 1980 i és doctora europea en Filosofia, Teoria Crítica i Feminismes a la Universitat Complutense de Madrid. Al mateix temps, és poeta, crítica i assagista i fa *performances* com a pràctica de la seua actitud política en trànsit. Les altres obres d'aquesta autora -que diu "identificar-se com a dona com una estratègia política"- estan entre l'assaig i la poesia (*El rever-*

so exacto del texto i *Jueves Fausto*). La seua tesi doctoral, que tracta d'entendre la realitat mexicana com una escenificació del capitalisme més *gore*, es va reeditar per publicar-la a Melusina a finals de 2010 en forma d'assaig cultural. Aquest llibre és la digestió d'una articulació transfeminista i des de la teoria queer per parlar de violència i narcotràfic en el context actual, des de Mèxic a la resta del món.

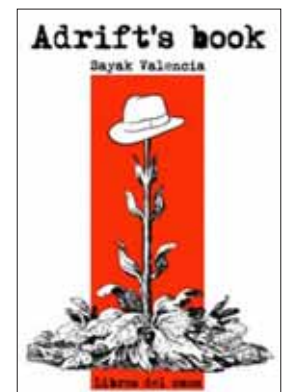
Mentre Sayak Valencia escrivia *Capitalismo Gore*, es va gestar el germà "siamès i rar". La part més creativa, la literària, li va permetre sortir del cercle de la violència i construir aliances responsables per portar les coses a altres termes d'una forma més fàcil i més estimulants. *Adrift's Book*, que ara es presenta en una gira per l'Estat espanyol, és una

novel·la negra situada entre els conceptes i els gèneres que explora "la fronterització", un dels termes claus en el camp de fèrtils significats de l'obra d'esta jove tijuanesa. Les zones fronteritzades com a zones internacionals de sacrifici. Una mostra de la falsedat de la utopia del capitalisme que, per a Sayak Valencia, "exemplifica molt bé les distopies de les que és capaç el capital en la seva fase més *gore*. Aquella que fa ús de la violència extrema per rendibilitzar la mort i una sèrie d'activitats il·legals que són vies d'apoderament econòmic ràpid i volàtil i que tenen alts costos de sang". La fronterització pren una forma literària, a *Adrift's book*, per rescatar el llenguatge com a peça fonamental de la vida social i individual, en la línia d'un vessant ampli del pensament contempora-

ni. El llibre corre de la mà d'una metàfora del color (l'indi i el roig) amb gran capacitat poètica per explorar les fractures que genera la transsexualitat, el transgènere, la memòria.

El llibre, que va ser imprès l'octubre de 2011, s'ha donat a conèixer al públic recentment. Abans, s'havia treballat com una *performance*, on l'autora cedia el lloc a altres persones que es feien passar per ella mentre les idees de la novel·la s'anaven desplegant lentament. A *Adrift's Book*, tenim un detectiu trans (de femení a masculí i de masculí a femení) i també un joc i una crítica a la novel·la negra i a la figura de l'autoritat que sol representar el detectiu. Diu Sayak Valencia que "la novel·la és una de les primeres incursions a pensar la masculinitat des d'altres llocs. Perquè la

masculinitat, com les fronteres, és un material inestable, no és només una". Perquè el gènere i la novel·la no es desmunten amb eines que siguin de l'amo.

expressions

DOCUMENTAL

Una ciutat, dues banderes

El realitzador Alberto Diana presenta el documental 'Barcelona en dos colors'

"Han estat tres dies molt intensos i complements, durant els quals finalment he pogut exposar el meu treball al públic català", afirma Alberto Diana, director de *Barcelona en dos colors* (2011). Uns dies després de veure el documental a la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona (UB), ens trobem amb ell per intercanviar opinions sobre el seu treball; és més fàcil ajuntar idees i discórrer sobre el tema amb un cafè al davant. Em parla amb entusiasme quan m'explica els detalls més pintorescs del seu documental. Hi ha molts fils que s'entrellacen i cadascun d'ells es connecta amb un altre.

Federico Soliani
expressions@setmanaridirecta.info

MATTEO ALBA

El documental d'Alberto Diana és un pretext per provocar la reflexió i el replantejament de les idees

zador, es va engegar el debat. I és que, si Barcelona en dos colors té una finalitat, és la de provocar la reflexió, encendre el públic, convertir el documental en un pretext per a la reflexió i el replantejament de les idees.

Notes sobre el director

Alberto Diana va néixer l'any 1989 a Sardenya, a la població d'Iglesias, un indret que, durant quatre segles, es va veure impregnat per la cultura catalana. Estudiant d'Història, va arribar a Barcelona gràcies a una beca Erasmus de la Universitat de Cagliari. Diana, que mai no ha amagat la seva passió pel cinema, de seguida va tenir les primeres experiències com a actor i director de ficció. El 2009, va establir el seu primer contacte amb el món del teatre i els curtmetratges i, juntament amb altres estudiants i profes-

res de la Facultat de Lletres de la Universitat de Cagliari, va fundar l'associació Angolo Dreyer (El racó Dreyer), on fan activitats i tallers per complir amb el seu compromís amb el cinema. Avui, la implicació de Diana continua, a través dels seus escrits al bloc cinèfil Parallelocinema.

La llavor del documental

Tot va néixer el 7 de juliol de 2010, arran d'un episodi emblemàtic: el gol de Puyol durant la semifinal del campionat mundial, que va permetre que la selecció espanyola guanyés i accedís, per primer cop, a la final de la copa del món. Aquesta imatge que mou sentiments antitètics és una fusió de símbols, ideologies i pensaments. Com poden confluïr, totes elles, dins una fracció de segon?

Alberto, fervent apassionat del futbol, és conscient que està

vivint un moment històric i irrepetible i utilitza el mitjà que més li agrada, el llenguatge audiovisual, per plasmar aquest *ara i aquí*.

El més curiós, però, passa dos dies després, quan, de sobte, el Tribunal Constitucional rebutja l'Estatut de Catalunya i es convo-ca una manifestació destinada a superar en nombre la de la Diada de 1977, durant la qual el mateix escenari, el passeig de Gràcia de Barcelona, es va omplir a vessar amb el conegut clam, darrerament recordat: "Llibertat, amnistia i Estatut d'autonomia".

Al cap d'uns dies, la final del campionat del món farà que la ciutat s'enfronti a viure aquesta dicotomia feta de símbols, colors i ideologies diverses. Es respira tensió, s'anhela història: aquest moment cal gravar-lo, peti qui peti!

Un audiovisual a dos colors

El joc d'Alberto Diana és molt fi: decideix elaborar el discurs contrastant les opinions de les dues faccions. Per una banda, les veus de les manifestants, indignades per la provocació del Tribunal Constitucional; per l'altra, la veu del suport a la selecció espanyola de futbol. Mostrar els pols antagònics d'una situació sembla una provocació i aquest és l'objectiu de Diana. Demana a la gent com està vivint els dos esdeveniments i posa en contrast les primeres, que lluiten amb vehemència pels seus drets com a ciutadanes catalanes, amb les segones, seguidores de la Roja, més indiferents respecte al tema nacional i partidàries de la unió amb l'Estat espanyol.

Tot i que sembli un tòpic, no és cert que hi hagi dues faccions tan marcades, sinó dos punts de vista diferents que alimenten la tesi d'Alberto: *Barcelona en dos colors* és l'expressió de dos matisos en una ciutat policromàtica, heterogènia, un Big Bang de colors que defineixen la ciutat i hi conviuen.

Després de presentar el documental a l'Associació de Sards de Barcelona, Alberto Diana ha tornat a Sardenya, on continuarà la seva formació, amb noves inquietuds i somnis que creixen, però guarda unes altres il·lusions, tornar a presentar el seu treball a Barcelona i somriure amb humilitat, tot esperant que el públic torni a encendre's en el debat, sense perdre el fil traçat.

Barcelona en dos colors

Any de producció: 2011
Gènere: Documental

BarriSam5.org

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

teteria malea s.c.c.l.

entitats i llocs, consells i ecologies

dirigida per Sam5 (Diana)

productes de la terra

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

Caelowara

Filmació i edició de vídeos per a particulars, institucions i empreses

Mobil: 628525032
caelowara@hotmail.com
www.caelowara.com

http://www.facebook.com/caelowara

fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@ipernet.com

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
...

DVD

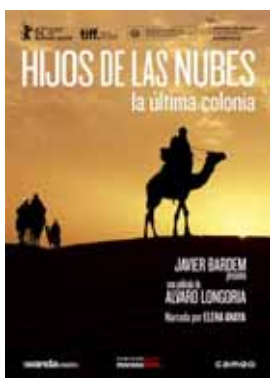
La recompensa

(Versus, 2009)
 Director: Ian Fitzgibbon
 Guionista: Mark O'Rowe
 Durada: 80 minuts

L'irlandès Ian Fitzgibbon ofereix una comèdia de violència protagonitzada per bergants i petits delinqüents, seguint les petges del *tarantíisme* i del seu màxim exponent britànic, Guy Ritchie (*Snatch: cerdos y diamantes*). Un home ha de tornar un préstec a una organització mafiosa, però la recerca de diners i la persecució a la qual se'l sotmet l'impulsa a una desesperada fugida endavant... esquitxada de crims, conflictes

familiars i tensions romàntiques. Emfatitzant el pintoresquisme dels personatges secundaris, explotant el vessant més fosca del còmic de les situacions, el cineasta proposa un divertit suflé que buida la mort de *pathos*. El resultat es beneficia d'un metratge ajustat i d'una construcció solvent, dinàmica i sense gaires temps morts, però pot provocar incomoditats ètiques en l'audiència més sensible. IGNASI FRANCH

DVD

Hijos de las nubes

(Cameo, 2012)
 Director i guionista:
 Álvaro Longoria
 Durada: 88 minuts

El productor Álvaro Longoria (*Looking for Fidel, Habitación en Roma*) debuta en la direcció amb aquest documental sobre el Sàhara Occidental. Partint del drama humanitari i de la implicació mediàtica de la família Bardem, ofereix un resum divulgatiu del conflicte des dels seus inicis. L'autor dona veu a observadors de drets humans, institucions transnacionals, periodistes i polítics, però, al final, *Hijos de las nubes* acaba

més centrada en denunciar les misèries de la geoestratègia i senyalar els Estats Units i França com a cooperadors necessaris del Marroc en la dilació d'un referèndum d'autodeterminació llargament promès. Encara que l'autor insinua que la falta de respostes diplomàtiques aboca les noves generacions sahrauís a la lluita armada, vol acabar amb un matís d'esperança en forma de gestos de la Unió Europea i el govern de Barack Obama. I.F.

BLU-RAY/DVD

La conspiración

(Emon, 2010)
 Director: Robert Redford
 Guionista: James D. Solomon
 Durada: 122 minuts

Com a l'anterior *Leones por corderos*, Robert Redford comenta l'actualitat en clau crítica mitjançant una ficció de tarannà discursiu. Aquesta vegada, però, opta pel cinema d'època amb una pulcra reconstrucció del judici contra les persones acusades de col·laborar en l'assassinat d'Abraham Lincoln. Usant com a protagonista un jove advocat que ha combatut per la causa unionista, el realitzador exposa com l'odi inicial

vers una acusada va deixant pas a la indignació per un procés ple d'arbitrarietats i fortament dirigit institucionalment per assegurar les condemnes. Més drama polític que no pas *thriller* judicial, gens estrident i més calmosa que efectista, *La conspiración* remet immediatament a la gestió de l'11-S duta a terme per l'administració Bush, a la suspensió i la perversió de les garanties constitucionals en nom de l'estabilitat del país. I.F.

ZONA LLIURE

EL REBOST

Ni naps ni cols

Joan-Andreu Moll

Arròs al forn amb fesols i naps

Ingredients (4 persones)
 400g d'arròs; 200g de fesols;
 250g de napicol; 1 ceba
 d'all; safrà; pebre vermell;
 oli d'oliva i sal

El napicol és una hortalissa híbrida, l'encreuament -es veia venir- d'una col i un nap. Se'n mengen les fulles -que no formen un cabdell com la col- i la tija, que s'engruixeix just sota terra. Frescant, cruixent i lleugerament dolç, el podem menjar cru i cuit.

Se'n fan dues collites (primavera i tardor), tot i que es consideren de més qualitat els tardorencs, especialment els de les temporades més fredes, que són més dolços i saborosos.

El seu gust a mig camí entre la col, el nap i el rave queda molt bé en cru, acompanyant tota mena d'amandades, tallat ben finet amb mandolina o en bastonets. També els podem saltar lleugerament en un xic d'oli i gratinar-los amb formatge o fer-ne puré.

Avui, una recepta que ens arriba del País Valencià, coneixuda des de l'Horta a la Safor i la Vall d'Albaida, on encara forma part de les menges diàries. El plat es cuina al forn i, com passa amb totes les receptes arrelades al territori, en podem trobar infinitat de varietats. Hi ha qui engreixa el plat amb botifarres, costelles de porc o una mica de cansalada bullida amb els fesols; també hi ha qui sofregeix un parell de tomàquets o substitueix el napicol per naps. Aquí teniu la versió bàsica i -també- vegetariana, recopilada per Vicent Marquès, bon profit.

La nit abans, deixem els fesols en remull; l'endemà, els bullim amb els napicols tallats al llarg en una olla amb aigua i sal. Quan tot sigui ben cuit, colem els fesols i els naps i reservem els brou en què hauran bullit.

A banda, en una paella, sofregeix la ceba d'alls sencera -amb un tall rodó central que no l'arribi a esmitjar- i, quan sigui ben daurada, la traiem. De seguida, hi afegim l'arròs, el saltgem lleugerament i hi posem una cullerada rasa de pebre vermell; ho sofregeix uns instants i ho retirem del foc perquè el pebre no es cremi i ens amargui el plat.

Finalment, en una cassola amb nanses que puguin anar al forn -o en una paella-, hi posem els fesols i els naps cuits amb l'arròs saltat. Per cada mesura d'arròs, n'hi afegirem una i mitja del brou que hem reservat de bullir les verdures. Hi afegim safrà; ho remenem amb suavitat per barrejar bé els ingredients; hi posem la ceba d'alls enrosada al bell mig i ho enforem a foc mitjà (170°C - 180°C) entre vint i trenta minuts, fins que l'arròs quedi ben eixut i rossejat.

Ja el tenim a punt.

agenda directa

ALMACELLES

Dissabte 8 de desembre

Bestioletada 2012

11h Quadrangular PunkBol Sala en record a Aitor Zabaleta, seguidor de la Real Sociedad assassinat pels feixistes el 8 de desembre de 1998. 14:30h Dinar Popular. Es prega inscriure's al correu: mataderopunk77@gmail.com (a la Torre). 16h Bone'ts Xampany Show (a la Torre). 19h Concert PunkRock (al Pub Tequila). Durant tota la tarda i la nit hi haurà sortejos, menjars, beures i punxadiscs: Deskizio i grups sorpresa. Organitza: Unu du maiu, Matadero Futbol Punks, Alestrinx i Rayo Vallesano

BARCELONA

Dimecres 5 de desembre

Tertúlia: 'Consumisme de Nadal'

De 16 a 17:30h Ateneu Roig de Gràcia C. Ciudad Real, 25. Organitza: Ateneu Roig de Gràcia- Grup de Gent Gran Més Informació: roigcultura@gmail.com I http://ateneu.roigcultura.cat

Dimecres 5 de desembre

Projecció: 'Encaixonats sobre el barri de Vallcarca'

20:30h RAI. C. Carders, 12. Penúltima projecció d'aquest cicle de documentals. En aquesta ocasió, es projecta *Encaixonats sobre el barri de Vallcarca*, amb la presència de la Marta Saleta, la realitzadora. Organitza: RAI Més informació: rai.pangea.org/raiar/

Dimecres 5 de desembre

Concert Jove

22h Jardinetes. Amb Fora de Servei, Rumb al Bar i El Veinat. Novena Festa Major Reivindicativa de Sant Andreu. Organitza:

Setmana del Consum Crític a Gràcia

BARCELONA, del 10 al 15 de desembre

Un seguit de col·lectius i espais de Gràcia plantegen una setmana consumista però des del vessant més crític i polític. El canvi també prové del consum i aquesta és la proposta que ens fan des de la Vila. Entenen que el consum crític és el que fa tota persona tenint en compte criteris ètics, ecològics i de solidaritat pel que fa al producte que compra o consumeix; i aquesta eina, que és individual, esdevé poderosa amb la possibilitat de col·lectivitzar-se. Treballar sobre aquest eix és la raó de ser d'aquesta setmana que ens proposen. Esperem que sigui del vostre interès.

Programa: **Dilluns 10 de novembre** 19h: Cantada de nades anticonsumistes: Sortida de l'Ateneu Rosa de Foc. Recorregut pel barri publicitat de les jornades. **Dimarts 11 de novembre** Taller de regals crítics. 17h Mandales amb llana i moneders. Porta llana, tisores, robes. 18:30h: Pelutxos amb mitjons i guants desaparellats i *tuning* de paper d'embolicar. Porta materials: paper, pintura, ceres, llanes, adhesius; a l'Ateneu Rosa de Foc. Jornada de portes obertes de la Xarxa d'aliments. 19:30h Banc Expropiat (Travessera de Gràcia, 181). **Dimecres 12 de novembre** 19h Xerrada sobre Can Piella i ruta guiada per les cooperatives de consum del barri; a Aldarull-La Llibertària (Torrent de l'Olla, 7) **Dijous 13 de novembre** 19h Xerrada: *Societat de consum i pobresa*, a càrrec d'Albert Sales; a Aldarull-La Llibertària. **Divendres 14 de novembre** 17h Aprèn a reciclar aliments. Acompanyarem al col·lectiu El Plat a reciclar aliments pel dinar de dissabte al mercat; a l'Ateneu Rosa de Foc. A les 21h Kafeta musical sobre Creative Commons.. Xerrada sobre les Creative Commons, a càrrec de Probeta i del grup The Freak Fandango Orchestra; a l'Ateneu Rosa de Foc. **Dissabte 15 de novembre** A partir de les 11h 39è Mercat d'intercanvi de Gràcia. Plaça del Diamant. 13h Cantada de Nades anticonsumistes a càrrec de DesacORD i espontànies. 13:30h Presentació de tres propostes d'autoorganització del consum a Gràcia: Xaingra, El Plat i la Xarxa d'Aliments. 15h Dinar popular a càrrec dels col·lectius El Plat, l'Olla Mòbil i la Xarxa d'Aliments. 15:30h Espectacle de carrer *Vbenes*, a càrrec d'Enginyeria Sense Fronteres. Organitza: Col·lectius de Gràcia

za: Arran, CUP, Endavant-OSAN, Assemblea de Festa Major Reivindicativa i Coord. Festes Majors Autogestionades

Divendres 7 de desembre

Homenatge a Agustín Garcia Calvo

19h Espai Obert. C. Violant d'Hongria,

71. Per parlar d'allò que li agradava a l'Agustín, que l'espontaneïtat fos compartida amb la dignitat de les persones, per llegir un poema, musicar una cançó o vé a saber què podem fer cadascú de nosaltres. Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular

Dissabte 8 de desembre

Festa Major a l'Ateneu de Sant Andreu

11h Ruta anarquista. 14h Dinar popular. 17h Pregó, torneig de futbolín, pizzes i *Bob killers*. Organitza: Ateneu Llibertari del Palomar. Més informació: http://ateneullibertariidelpalomar.wordpress.com

Dissabte 8 de desembre

Actes de la novena Festa Major

Reivindicativa de Sant Andreu

17h Projecció de documental: *120 hores. La Tortura contra Heuska Herria*, amb el director del documental Ricard Salom. AV Sant Andreu Nord-Tramuntana. 22h Sopar Antirepressiu de Festa Major, a càrrec del Grup de Suport 29-M. I després, música amb PD Fèmines Rebels. Porxada del Mercat. Organitza: Arran, CUP, Endavant- OSAN, Assemblea de Festa Major Reivindicativa i Coordinadora de Festes Majors Autogestionades

Diumenge 9 de desembre

Mercat d'intercanvi i de segona mà

De 16 a 22h RAI Art C. Carders, 12. Organitza: Two Market Bcn

Dilluns 10 de desembre

Xerrada i debat: 'Emigració i apartheid sanitari. L'exclusió social: primera pedra del totalitarisme'

19h al Casal d'Entitats Mas Guinardó Plaça Salvador Riera. Hi intervindran: Xavier Giró (professor de Periodisme polític a la UAB, director del Departament de mitjans de comunicació i cultura. Codirector del màster *La comunicació i els conflictes armats, la pau i els moviments socials*); Xavi Artal (Xarxa 9 Barris Acull i Ateneu Popular 9 Barris); Muhammad Mubarak (Associa-

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Es busquen **grups per ocupar bucs d'assaig a l'Ateneu de Vallcarca** de Barcelona. apvallcarca@hotmail.com o bé 93 124 99 33 (preguntar per Jordi)

S'intercanvien jocs d'aquells que teniem de menudes: cromos de picar, gomes de saltar, etc. festivaldejocs@gmail.com

Al *Contrainfos* de La Tele.cat, **necessitem alguna persona per fer de community manager**. contrainfos@latele.cat

La **DIRECTA** busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **cursos de Tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia**: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien **classes de cant per qualsevol altre bé o servei**: sonia-ratera@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 6

L'hivern ha arribat per quedar-se. Vents del nord i nordoest amb alguns núvols i ruixats de neu al Pirineu de Lleida.

DIVENDRES 7

Temperatures força fredes a l'interior, amb lleugera recuperada a les hores centrals del dia. En general ambient assolellat.

DISSABTE 8

Núvols prims al Pirineu, on els vents del nord i nord-est seran forts a partir de la tarda. Cel serà a la majoria de comarques.

DIUMENGE 9

La quadrant nordest serà la predominant en els vents. Entrada de masses d'aire continentals. Glaçades a comarques prelitorals.

DILLUNS 10

La falca anticiclònica es reforçarà. Boires i boirines a les comarques interiors. Glaçades més intenses de matinada.

DIMARTS 11

Les masses d'aire fred es consolidaran a l'interior del continent. Alemanya i França sota zero. Aquí encara a l'espera.

ció Papers i Drets per a tothom); Clara Elena Romero (Mujeres pa'lante, del Col·lectiu Maloka, Colòmbia). L'acte el presentarà i moderarà l'Àngels, companya de l'Assemblea Social del Guinardó i treballadora de Sant Pau. Farà una petita introducció de la tancada que estan duent a terme, a iniciativa del comitè d'empresa.

Organitza: L'Observatori Guinardó-Can Baró en defensa dels serveis públics i drets socials. Més informació: <http://santpauenlluia.wordpress.com/> i <http://observatoriguinardo.wordpress.com/>

CALDES DE MONTBUI

Divendres 7 de desembre

Concert: Lucky Guri

20:30h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. C. Corredossos de Baix, 1. Lucky Guri és un dels pianistes més carismàtics i emblemàtics del nostre país. Segurament, la majoria de nosaltres l'hem conegut a través de la televisió, tot i que té una llarga i extensa carrera en el món del jazz, el rock o la cançó d'autor. En aquesta ocasió i de manera especial, presenta un petit tast de piano, on reconeixem cançons i peces de tota la vida barrejades amb converses i anècdotes carregades d'ironia i humor. Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. Més informació: www.centredemocratic.blogspot.cat

GIRONA

Dies 5, 6, 7, 8, 13, 14, 15 i 20 de desembre
Recollida de joguines:
'Aquest Nadal cap nen sense joguina'
De 20 a 23h Ateneu 24 de Juny

Quina defensa i seguretat per a Catalunya? Jornades del Centre d'Estudis per a la Pau JM Delàs

BARCELONA, dimecres 12 i dijous 13 de desembre

Programa: Dimecres 12 18h Amenaces i riscos a la seguretat de Catalunya: Manel Prat (Departament d'Interior de la Generalitat), Pere Rusiñol (periodista), Tica Font (directora de l'Institut Català Internacional per la Pau, ICIP). Modera Jordi Calvo (CEP). 19:30h Necessitem un exèrcit Català? Intervenen: José Luís Pitarch (comandant de cavalleria a la reserva i membre d'Unión Militar Democràtica, UMD), Miquel Sellarès (director del Centre d'Estudis Estratègics de Catalunya), Tomàs Gisbert (CEP). Modera Alejandro Pozo (CEP).

Dijous 13 18h Polítiques de seguretat i defensa per a Catalunya. Intervenen: Joan Tardà (diputat d'ERC a Madrid) Feliu-Joan Guillaumes (Diputat per CiU a Madrid), Dolors Camats (diputada d'ICV al Parlament), representants del PP i del PSC sense confirmar. Modera Gabriela Serra (CEP). 19:30h Quina defensa i seguretat per a Catalunya? Intervenen: Rafael Martínez (catedràtic de Ciència Política i de l'Administració, UB), Rafael Grasa (president de l'ICIP i professor de Relacions Internacionals a la UAB), Pere Ortega (CEP). Modera José Luís Gordillo (CEP). Lloc: Centre Cívic Pati Llimona (Carrer Regomir, 3)

Més info: www.centredelas.org

C. Ferreries Velles, 11, baixos 3a.
Les joguines poden ser de segona mà, però han d'estar en bon estat i no ser bèl·liques. Organitza: Ateneu 24 de Juny
Més informació: infoateneu24dejuny@gmail.com

GRANOLLERS

Dijous 6 de desembre
No és la nostra Constitució!
Vine a escriure la teua!
De 17 a 21h Plaça de les Olles
Organitza: Arran Granollers, CUP Granollers i L'Esquerra, Casal Popular de Granollers

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

Divendres 7 de desembre
1r Torneig Nocturn de Tennis Taula Memorial Forrest Gump + Festa Major d'Hivern
22h Casal Popular l'Arrencada
Sant Simple - Camí de la Serra de Granada s/n. 22h Inscripcions al Torneig. 22:30h Inici del 1r Torneig Nocturn de tennis taula Memorial Forrest Gump. El torneig serà mixt. El primer, segon i tercer lloc rebran premis: pales i pilotes de ping-pong i consumició, respectivament.
Organitza: Casal Popular l'Arrencada

TERRASSA

Dies 5, 6, 7 i 8 de desembre
Activitats al Kasalet
El Kasalet- Kasal Okupat i Autogestió Joan Berney. C. Societat, 4. Dimecres 5: 18h Kafeta Distribuïdora la Bruixa. 19h Assemblea oberta Campanya Anti-consumiste nadal. 20h Projectió en pantalla gran dels Informatius Contrainfos TV. Dijous 6: 18h Kafeta Distribuïdora la Bruixa. 20h Projectió en pantalla gran dels Informatius Contrainfos TV. 22h Tancat. Divendres 7: 18h Kafeta S.A.T. 20h 20 anys sense Pedro, assassinat per un policia. 21h Sopador popular (2 plats+ beguda+ pa i postres, 5euros; 1 plat+ beguda+ pa i postres, 4euros). Dissabte 8: 10h Mercat d'intercanvi (fins a les 15h) Plaça Mossèn Homs, davant l'església de Sant Pere (Terrassa), prop del Kasalet. 13h Actuació. 15h Cap a casa que fa fred!!!! Per visitar la distribuïdora, estarà oberta de 18 a 22h cada dimecres i, fora d'aquest horari, pregunteu per alguna responsable de la distribuïdora que us pugui atendre. Durant les activitats concretes que es fan al Kasalet (vídeos, xerrades, tallers...), la kafeta romandrà tancada i la sala on es faci l'activitat serà un espai sense fum per respecte a les persones no fumadores, nens i nenes i embarassades que vulguin gaudir de les activitats. Si durant aquest temps algú necessita fumar, podrà fer-ho solament al petit pati del local.
Organitza: Assemblea Campanya Anti-consumista per Nadal Kasalet
Més informació: kasalet.org/info@kasalet.org i <http://www.facebook.com/C.S.O.A.Kasalet>

Emigració i apartheid sanitari

BARCELONA
Dilluns 10 de desembre

Xerrada amb Xavier Giró (professor de Periodisme polític a la UAB), Xavi Artal (Xarxa 9 Barris Acull i Ateneu Popular 9 Barris), Muhammad Mubarak (Associació Papers i Drets per a tothom), Clara Elena Romero (Mujeres pa'lante, del Col·lectiu Maloka, Colòmbia). Moderat per una treballadora de Sant Pau en lluita (<http://santpauenlluia.wordpress.com>). Lloc: Casal d'Entitats Mas Guinardó. Plaça Salvador Riera. Organitza: L'Observatori Guinardó-Can Baró

Més info: <http://observatoriguinardo.wordpress.com/>

IMMIGRACIÓ I APARTHEID SANITARI
L'exclusió social: primera pedra del totalitarisme
XERRADA I DEBAT AMB
Xavier Giró Martí: Professor de la UAB de Periodisme Polític, Analista de la cultura i mitjans de comunicació.
Xavi Artal: Xarxa 9 Barris Acull i Ateneu Popular 9 Barris.
Muhammad Mubarak: Associació Papers i Drets per a tothom.
Clara Elena Romero: Mujeres Pa'lante, Col·lectiu Maloka, Colòmbia.
Dilluns, 10 de desembre a les 19 h. al Casal d'Entitats Mas Guinardó
Plaça Salvador Riera 4 - Barri Guinardó (Mas Guinardó)
Observatori Guinardó-Can Baró
Observatori Guinardó-Can Baró

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Vint anys de l'assassinat de Pedro Álvarez

Diumenge 15 de desembre

Mentre l'assassí resti en llibertat, la DIRECTA ho continuarà recordant cada desembre.

11h Ofrena floral a l'avinguda de Catalunya de l'Hospitalet de Llobregat
17:30h Concentració a la plaça Universitat de Barcelona

www.plataformapedroalvarez.com

15 DIC 1992
15 DIC 2012
**20 AÑOS SIN PEDRO
ASEGINADO POR UN
POLICIA EN HOSPITALET**
15 DICIEMBRE, 17:30H. CONCENTRACIÓN BCN PL. UNIVERSITAT
11H. OFRENDA FLORAL A AVINGUDA DE CATALUNYA
HOSPITALET DE LLOBREGAT
PLATAFORMA PEDRO ALVAREZ
WWW.PLATAFORMAPEDROALVAREZ.COM

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Lisístrata Suárez i Esperanza Castañón INTEGRANTS DE MUJERES DEL CARBÓN EN LUCHA

“Som la mosca collonera que humanitza la crisi a la mineria”

BÁRBARA BOYERO

Lisístrata Suárez, veïna d'Oviedo i neboda de miners, i Esperanza Castañón, filla i germana de miners i treballadora retirada de la Cuenca de Caudal, fa temps que denuncien les retallades al sector del carbó al carrer. Una circumstància que –tot i que no les colpeja directament– viuen cada dia en el seu entorn quotidià. Amb altres dones de les conques, Lisístrata i Esperanza van impulsar el col·lectiu Mujeres del carbón en lucha, l'altaveu que difon, a Astúries, la necessitat d'una revolució col·lectiva per defensar un futur digne per a la mineria i per la resta de sectors en crisi.

Àlex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

Quan surgeix la vostra iniciativa?

Prové de la crida de les dones de Tineo, una zona limítrof amb Lleó on l'explotació s'havia deteriorat arran de la privatització dels pous. Les pitjors condicions en què es troben, situació que s'ha estès amb la supressió del 64% de les ajudes, ens va empènyer a actuar. Després del desmantellament de la indústria naval i la ramaderia a Astúries, només ha faltat que arribés a les mines perquè milers de persones s'hagin quedat sense els recursos necessaris per dinamitzar la resta d'activitats econòmiques. La crida de Tineo condueix a la celebració d'una assemblea de dones a Mieres, el juny passat, a través de la qual hem impulsat nombroses accions.

Quina és la situació a les conques?

La majoria d'explotacions públiques –que encara representen el 70%– anaven aguantant, però això s'ha acabat. Les dones que treballaven a les oficines estan a l'atur i les que vivien d'altres feines s'han trobat que, amb la rebaixa del 25% dels salaris, els seus companys no poden mantenir la família. Moltes no tenen diners per desplaçar-se a les assemblees.

Lisístrata, a l'esquerra de la fotografia, i Esperanza són les impulsores del col·lectiu Mujeres del carbón en lucha

Com a Mujeres del carbón en lucha, quin discurs plantegeu?

Intentem ser un espai unitari des del qual volem reclamar que la mineria rebi els recursos assignats i, si no és així, almenys, no llançar la tovallola. Som la mosca collonera que humanitza el conflicte a la mineria explicant que el problema no es redueix a les conques, sinó que impacta sobre tota la regió.

“Les restriccions han deixat milers de famílies sense els recursos bàsics”

A través de la vostra veu, veieu la possibilitat d'arribar a més gent?
Podem conscienciar les dones, que han de fer un sobreesforç a causa de la crisi. No en va, moltes companyes han perdut la feina quan les empreses on treballaven han tancat per culpa de la situació a la mineria. Independentment de si ets home o dona i treballaves a

les conques o no, les penúries condicionen tothom.

Preteuen donar una dimensió de gènere al conflicte?

La prioritat és salvar els llocs de treball i que els nostres fills mengin. Amb tots els defectes que hi pugui haver a les conques, per exemple, les desigualtats en els barems entre home i dona, volem centrar-nos a atendre els milers de famílies que s'han quedat sense els recursos bàsics arran de les restriccions.

Quin balanç feu de les vostres accions?

La majoria tenen relació amb els efectes de la crisi i van des de la recollida de llibres pels infants que no poden pagar el material escolar a l'exigència d'atenció a les persones amb dolences que s'han hagut d'esperar arran de la vaga. També hem repartit menjar i roba a les famílies més desvalgudes i impulsam talls de carretera per impedir el pas de carbó provinent d'altres països per demostrar que, sense aquest carbó, la indústria funciona igualment. En general, la precarietat no fa dis-

tingcions en un sector que ha passat de tenir 30.000 llocs de treball a tan sols 4.000.

El lema Carbó i educació fan la revolució guia la vostra manera de funcionar?

Per nosaltres, l'educació és fonamental per a una societat conscienciada. Quan es tanquen escoles, s'encareixen les taxes o se suprimeixen les ajudes específiques per a fills de miners, pretenen que les conques tornin a ser analfabets, que les generacions futures no tinguin consciència de classe ni dels seus drets laborals. Així doncs, volen matar l'activisme creant simples productors.

Quins objectius us plantegeu a partir d'ara?

Esperem millorar la coordinació amb les companyes aragoneses i de les altres comunitats mineres, sabent que no és fàcil per les circumstàncies que patim. No obstant això, mirem d'obrir la lluita perquè tothom prengui consciència de l'abast de la crisi i se sumi a les protestes. I això passa quan la fam entra a les llars. No ens aturarem fins que assolim aquests objectius.

. LA COLUMNA

Una Eneida sense Virgili però amb cavall

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Amb l'emmiration que havia suposat la possibilitat de canvi a la mort de l'anterior dictador, una part de les classes populars catalanes havien arribat a creure's que això que ells (els amos) anomenaven democràcia realment ho era. I és clar, només era un nom nou per anomenar el mateix que hi havia abans però més ben muntat; això sí, ben tunejat i més d'acord amb els temps.

El joc dialèctic passava a establir-se entre dretes i esquerres i entre catalanisme i espanyolisme. El Parlament era l'emblema de la democràcia autònoma. Les “esquerres” que ens podien “representar” estaven formades per fills rebotats, en part, de les classes dels amos que retornaven a casa cada cop que hi havia possibilitats de qualsevol canvi real; només calia dir que “no és el moment”, “la relació de forces no és l'adequada”... Els “catalanistes” ho eren un dia a l'any. I la resta de dies descansaven i oferien glòries a Espanya, tot i que tampoc abandonaven la retòrica del sí però no, “tampoc no és el moment”...

I aprofitant que estan enganxats amb les seves pròpies mentides els hem ofert un dels seus falsos déus (falsos com tots els altres) i l'han acceptat. Dins de la panxa de fusta d'un cavall en forma de dos diputats i una diputada, tres dels nostres entraran en seu parlamentària, allà on titelles de drap aproven lleis que ens fan la vida impossible. Els de Troia els acolliran convençuts que donant-los còpets a l'esquena, oferint-los calçons i promeses de feina a Agbar, la carn dèbil dels seus tres cossos cedirà i esdevindrà carn de canó.

No saben que som ingovernables, que portem un món nou dintre dels nostres cors i que no venim a pactar res sinó a fer possible aquell vell lema que portava jo a la carpeta quan feia COU: Països Catalans, independència i revolució. I aquí que cadascú desenvolupi prou el seu sentit crític i la seva pròpia imaginació sense límits per entendre que la nació l'hem de fer, la independència ha de ser total i la revolució ha d'esdevenir plural.